The Alwaye

Union Christian College Magazine.

LICENCE No. 19. Dated 17-6-'26.

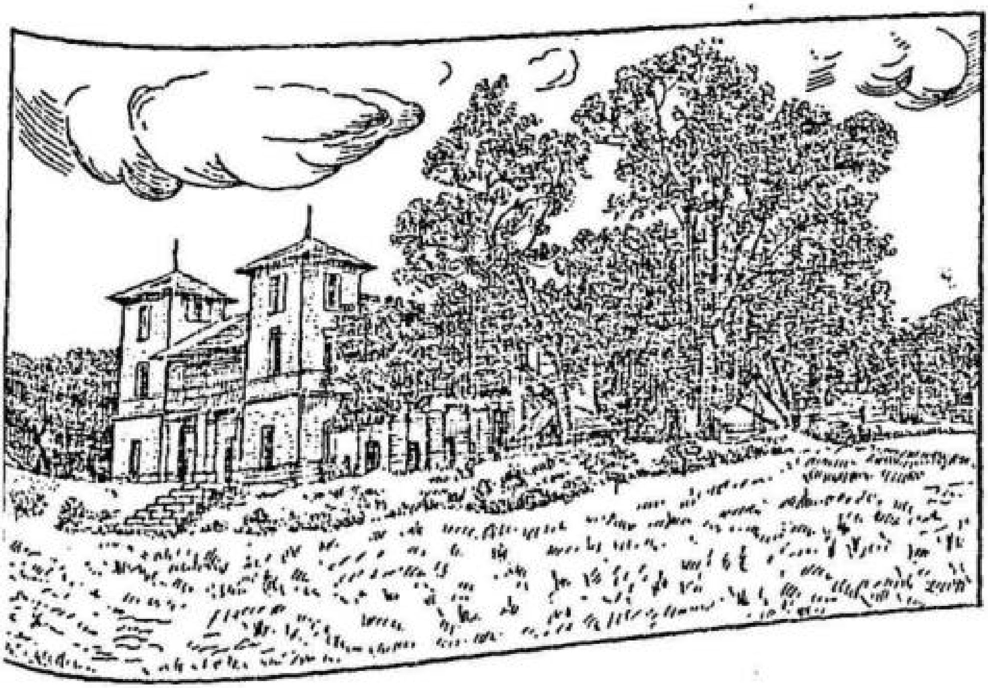

MARCH, 1931.

CONTENTS.

			PAGE.
	English Section.		
1.	A Sermon	Mr. E. J. Bingle.	5
2.	College Day		1
	Welcome Speech by the Principal		
	Principal's Report		
3.	Annual Report of the S. C. F. 1930		15
4.	Club Notes		26
	Athletic Association		
	The College Tournament		
	Sports		
	Literary and Debating Societies		
	The Junior Literary and Debating Society		
	The Malayalam Association		
	The Dramatic Society		
	Philosophical Association		
	The Historical Association		
	The Social Service League		
5.	The College Celebrities.		31
6.	An Auto-biography.	A 2nd Cl. student.	33
7.	'Fingering'.	K. M. George, Cl. I.	35
8.	A few rambling thoughts about "Home"	A. V. Abraham, Cl. I.	37
	Malayalam Section.		
9	ഈശ്വരൻ എവിടെ?	('ഗീതാഞ്ജലി')	41
10	സുഖം എന്നാൽ എന്ത്?	(തത്വദർശി)	41
11	വിദേശാധിപത്യം	('ബാലാജി')	42
12	ഉഷസ്സന്ധ്യാ. (പദ്യം)	കെ. എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ	43
13	ഒരു വനകുസുമം. (പദ്യം)	കെ. ജി. വെല്ലം.	45
14	ഒരു വേർപാട്. (പദ്യം)	കെ. സി. സ്കറിയാ.	48
15	സ്വാമി കൈവല്യാനന്ദൻ.	കെ. ഗോവിന്ദൻ	51
16	അന്നത്തെപ്പൂങ്കുന്ന്. (പദ്യം)	പ. ക. ചാത്തുക്കുട്ടിമേനോൻ.	55
17	ഓമലേ! (പദ്യം.)		56
18	തിരഞ്ഞെടുപ്പുമണ്ഡലത്തിലെ പോരാട്ടം	കെ. കെ. കുറുപ്പ്	57

The magazine will be published terminally (i. e. three times a year). The subscription will be 4 as. per copy excluding postage. All wishing to receive copies of this magazine are asked to communicate with the Editor.

Printed and published by R. O. Hicks, at the M. S. Press, Changanacherry.

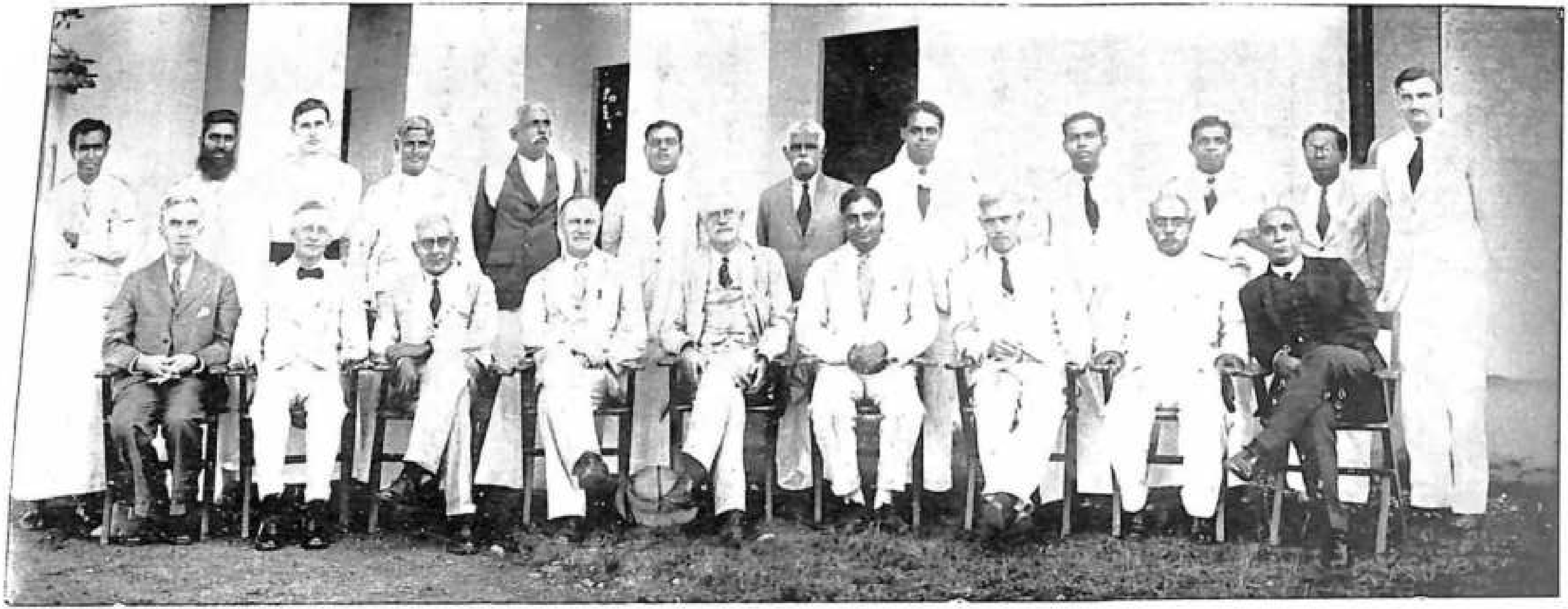

A Photograph taken during the visit of the Lindsay Commission.

(*Photo by the Royal Studio, Ernakulam.*)

THE ALWAYE

Union Christian College Magazine.

Vol. VI.	MARCH 1931.	No. II.

'The Kingdom of heaven' is like unto leaven, which a woman took, and hid in three measures of meal, till it was all leavened.'

'Again, the Kingdom of heaven is like unto a man that is a merchant seeking goodly pearls: and having found one pearl of great price, he went and sold all that he had, and bought it.'

Math. xiii, 33. 45. *

IT has been suggested that many of the stories and illustrations which Jesus used are memories of his childhood when he lived in the little town of Nazareth in Galilee. When he wished to enforce the lesson he had to teach his mind went back instinctively to the ordinary events of that small peasant's home. His keen observation of the life of that small Galilean town was later used to make vivid to his hearers the meaning of those things which were to him of supreme importance. In the first passage he uses the homely illustration of bread making. His memory carried him back to the days when he had watched his mother prepare the flour and other materials which made up the bread. He had seen her place the leaven in the mixture and then he had, it is suggested, sat by and watched. He had seen the heaving, panting mass—the bubbles rising and busting, the fall of the level, and the rising of other bubbles to burst in their turn—all bubbles. Later on, the picture came back to him— it was like the kingdom of God—"all bubbles!" said the disappointed, but he saw more clearly......the force of the active life at work beneath."

I want to suggest to you that this picture is in some respects a true description of our life in college. Here in college we are living together in a society which is permeated by a living force struggling for expression. You may not be aware

* A Sermon preached in the Chapel on College day by Mr. E. J. Bingle of the Madras Christian College.

of it; you probably are not. Many of you I suppose are still fairly new to the college; while to those of you who have been here some time, these must occasionally occur to you the question as to what is the meaning and purpose of it all. The motives which brought you to college are doubtless varied in the extreme. Some of you came because of your family connections with the college. Some of you came because your main aim was to get a degree which in course of time procures for you a job of some sort or other. Perhaps some of you were attracted by the sports and the life of the college and its hostels. A few perhaps may have dreamed of learning and academic fame. None of these are dishonourable motives, though they are not all of them the highest possible. But whatever were your motives, you find yourselves living in a large society of people of your own age.

Here in this college you live far away from the bustle and turmoil of cities, in the midst of a most splendid country side. Yet in college you find yourself in a city in miniature, full of bustle and activity and enterprise. One of the main purposes for which you came here is study and to that you must devote the greater part of your time and your energies. That means learning how to concentrate, how to analyse and dissect your subject; how to think; it means the use of all your powers of thought and imagination in your studies, whether they be science or literature, history or philosophy. And unless you are prepared to do that, the rest of your activity will lose its meaning. Many of you doubtless will overwork quite needlessly at examination times because you have not been prepared to give to study its rightful place throughout the year.

But study is not the only purpose or activity of college life. You will find yourself engaged in games and athletics, in walks and talks, in debating and literary societies, in all the varied activities of hostel life. You will be making friends, discovering ambitions and ideals; there will be disappointments for you and perhaps troubles too. And all the while you will be doing these things in common with a large number of people of your own age and experience. You will not be isolated in your experiences, you will be sharing in the life of a great corporate enterprise.

And all the time you may not be conscious of any directing aim or any comprehensive in all this. The bustle and activity of life in college may not leave you time to think out what it all means. And you may not be aware of any great change in yourself. But nobody can share in the life of a great corporate enterprise like this college without being changed in some measure for good or for ill. There are influences at work affecting you unconsciously. Others will mark the change in you. Perhaps it will only be a change in appearances (it may be only be a change in dress or personal habits.) Perhaps others will notice deeper changes – in your ways of thinking, in your interests, in your attitude to life and things in general. Those changes may not all be good things: a man is affected by the society he lives in both for good and ill. But change there will be and by the time you leave this college you will be a different person from the one who entered it. Leaven works silently in the baking of bread but it works none the less effectively. So it is with life in a great institution like this college.

But that is not the whole story: the life of a student is not made up wholly of unconscious influences. You will be called on to make decisions of enduring importance, to make choices for which you will be held responsible all your life. To illustrate this, let us turn to our second picture.

As Jesus had wandered as a boy about the bazaars he had often remarked a type of man and a type of face which he never forgot—the pearl merchant. It was a type of face which betrayed the man's character. He was a man shrewd, intelligent, full of a knowledge of his business which had become instinctive, so that he did not need to look twice to know the value of a pearl. He was accustomed to making quick decisions and to accepting the risks and responsibilities of his decisions. One day he is shown a pearl which he instantly recognises to be the finest he had ever seen—the chance of a lifetime. To purchase it means risking all his available savings on one throw, selling out, perhaps at a loss all his stock of pearls. But he is prepared to trust his judgment: he goes out and sells all that he has and buys the one pearl of great price. And later he knows that his decision and his sacrifice were justified and he is filled with a deep satisfaction.

To some of you may come while here in college that great experience. For hidden away in the corporate life of this college there is, we believe, something of greater value than any of us dare estimate. Some may have passed through this college without having been even aware of it: to some it has come as the one enduring satisfaction of life. That something is, we believe, the discovery of Jesus Christ as the Lord of all good life, and the discovery of God through Christ Jesus. That discovery we believe to be the supreme good of life, in comparison with which all other goods seem poor and second rate.

For here in college you are in a way in the position of the pearl merchant. You have the chance to acquire experience, you have a great variety of good things which may interest you, and above all you have a certain amount of leisure—perhaps more than you will get again—in which you have time to think and compare and choose for yourselves and make decisions.

There are many good things which will occupy you and interest you in college. You will be occupied by study, by sport, by entertainments, by social life, and a host of other things, all good things in themselves. You will be attracted by ideals of one sort and another: the ideal of study, the ideal of social service or of material service will draw you among other things. And you will have to face the conflict of ideals and duties, and choose your way of life and your dominant ideals. You may choose wrongly—experience is only bought at a price, but choose you must.

But how may this discovery of supreme value come to a man? By what ways may we come to this supreme happiness, the greatest achievement of liie?

First, it will only come as the result of tested knowledge and experience. The pearl merchant did not come to the supreme purchase of his life without previous experience or training. And here in college as students we have the opportunity to acquire knowledge and experience, to compare and think and discuss, to choose between competing ideals and loyalties. If we exercise our talents faithfully, when the supreme ideal appears to us we shall be able to recognise Him for what He is. When opportunity knocks at our door, we shall instantly recognise it. Secondly, we must resolve to accept this great experience, to take the risks and make the sacrifices which it in-

volves. We have been told that 'we needs must love the Highest when we see it,' but I am not sure. There have been those who have turned away from the pearl of great price because they are unwilling to pay the price: they went away sorrowing and they lost the greatest thing in life.

Lastly, to those who accept Him as the Lord of life, who are prepared to pay the price he asks, there comes the enduring satisfaction of life. To them is given a purpose in life which comprehends all other lesser aims and purposes; to them is given a love and a peace and a joy which pass understanding. And in Him they see light—the light of the knowledge of the glory of God in the face of Jesus Christ.

COLLEGE DAY.

THE College Day this year was held on 22nd December after attempts had been made to hold it earlier in the term. In spite of our inability to inform all old students of the change many turned up. On the day previous, for the first time for some years, we had a boat race, on the evening of college day we had a Malayalam drama and on the following day a football match between the old and present students after which there was a social and finally a meeting of the Old Students' Association. An account of these will be found elsewhere.

At the meeting we were pleased to welcome Acting Dewan of Travancore, and we thank him for coming and for giving away the prizes. We were also very pleased to see Mr. E. J. Bingle of the Madras Christian College, Rao Sahib O. M. Cherian B. A. L. T., a member of our college council and Mr. N. M. Abraham, the secretary of the Old Students' Association.

The Principal's welcome speech and report for the year are given below.

WELCOME SPEECH BY THE PRINCIPAL.

LET me begin by saying how glad we are to have you, Sir, as our President this afternoon. This is the third occasion on which a Dewan of Travancore presides over an important fun-

ction connected with this college. The first was when Mr. T. Raghaviah formally opened the college in November 1921. That marked the beginning of our enterprise. The second was when Mr. Watts presided over one of our earliest college days. That marked the beginning of the reunion of old and present students and a new tradition of corporate life The third is now when we celebrate our College Day in the tenth year of our existence. One decade is about to be over and to those of us who have been here from the beginning, it is another significant landmark in our history. We are glad to have you with us on such an important occasion. Your presence is to us an assurance of the interest which the State is taking in our work and we thank you most heartily for it. As a keen observer of men and things, an impartial judge and an able officer you have a most distinguished record in Public Service and we take advantage of this opportunity to congratulate you on your well-deserved reputation. Sir, on my behalf and on behalf of the College, I welcome you most heartily.

Mr. Bingle comes from a college with which we have the most intimate associations. We renew those associations by his presence with us to-day. We welcome him also most heartily.

Mr. Cheriyan is a member of the college council and he is therefore as much host as guest on this occasion. There is therefore no need to welcome him formally but I am sure we shall all thank him for the wise and impressive words which we are looking forwardto hear from him.

Mr. N. M. Abram is the secretary of the Old Students' Association. He is now travelling secretary of the Malankara Syrian Students' Conference. We welcome him most cordially and through him all our old students who are present with us to-day.

Mr. Govinda Menon will represent the present students and in welcoming him I welcome also those for whom he will speak.

To all of you, Ladies and Gentlemen, I extend a most hearty welcome.

PRINCIPAL'S REPORT.

COLLEGE DAY REPORT 1930 December.

It is again my previlege to submit to you a brief report about the work of the college for another year.

I shall begin with the last College Day. The celebrations in connection with that event were held on the 23rd, 24th and 25th of January 1930. The public meeting on the 24th afternoon was presided over by M. R. Ry. Rajasabha Bushana K. Chandy Avl., retired member of council, Mysore. The speakers were Dr. (Miss) E. McDougall of the Madras Women's Christian College, Mr. Manjeri Rama Iyer of the Calicut Bar, Mr. T. P. Chandy, the secretary of the Old Students' Association and a teacher in the C. M. S. High School, Trichur and Mr. M. Muhamad Kunju a student of the senior B. A. class. We wish to take advantage of this opportunity to express appreciation of the valuable adresses which were delivered on the occasion by the president and the several speakers and thank them for the encouragement they gave us by their participation in our celebrations.

After the public meeting was over the College Dramatic Society entertained the audience by performances of *Sacrifice* by Tagore in English and *Karmavipakom* in Malayalam. A meeting of the Old Students' Association was held on the next day and a new committee was elected with Mr. N. M. Abraham B. A., as the secretary.

Strength Last Year. The strength of the college at the close of last year was 333 made up as follows:—

Senior B. A. Group	i	19
	iv	18
	v	24
		61
Senior Inter. Group	i	57
	ii	26
	iii	20
		103

Junior B. A. Group	i	16
	iii	7
	iv	21
		44
Junior Inter. Group	i	58
	ii	48
	iii	19
		125

Of these, 228 lived in the College hostels, 22 in buildings rented by the college as a kind of extra-mural home on the other

side of the road in front of the college and 83 elsewhere. Of these last 56 lived with parents or guardians and the rest in private lodgings approved by the college.

COLLEGE EXAMINATIONS.

Promoted to the Senior B. A.	Group i	15	
	iii	7	
	iv	20	Total 42.
Promoted to the Senior Inter.	Group i	50	
	ii	39	
	iii	17	Total 106.

UNIVERSITY EXAMINATIONS.

44 candidates were presented for both parts of the B. A. Degree Examinations, 11 more in English only and 5 more in subjects only. Of these 25 secured full passes, 11 more passed in English only and 8 more in optional subjects. The percentage of passes was 57 complete pass, 65 in English, 93 in philosophy and 71 in history.

Intermediate.

89 candidates were presented for the Intermediate Examination. Of these 43 secured full passes, 25 more passed in English only, 41 more in Part ii (Malayalam) only and 6 more in Part iii (Optionals) only. The percentage of passes was 48 complete pass, 76 in English, 93 in Malayalam, 49 in Mathematics, 65 in Physics, 62 in Chemistry, 42 in Natural Science, 63 in History, and 60 in Logic. Four candidates Messrs V. K. Abraham from Group i, R. Balachandran Thampi and M. Narayanan Nair from Group ii and K. A. Eapen from Group iii were placed in the first class. We heartily congratulate these students on their creditable achievements.

Strength This Year. The strength of the college this year is 305 made up as follows:—

Senior B. A. Group i	13		Junior B. A. Group i	13
iii	7		iii	16
iv	20		iv	16
	40			45

Senior Inter. Group	i	50	Junior Inter. Group i	45
	ii	38	ii	48
	iii	18	iii	21
		106		114

Of these 204 live in the college hostels and 101 outside. Of the latter 68 live with parents or guardians and 33 in lodgings approved by the college. The Extra-Mural home was discontinued since the need of such additional accommodation did not arise.

The slight fall in the strength of the college has been due partly to the low percentage of passes in the E. S. L. C. Examination of Travancore last March and partly to greater strictness exercised by us in admission. Even now we are not satisfied with the nature and extent of the selection which we can afford to exercise in admissions especially those to the Junior Intermediate Class. We are convinced that for the building up of a proper academic tradition greater strictness in admission is necessary but we must confess that owing to pressure of circumstances it is not yet possible for us to go beyond a certain limit in refusing applications for admission.

Distribution of Students in the Hostels.

Noth East Hostel	56
Holland Hostel	57
Tagore Hostel	46
New Hostel	45
Total	204

Distribution of Students Outside.

Class	iv	iii	ii	i
With parents or guardians	5	12	20	31
In private lodgings	9	10	9	5
Total	14	22	29	36

The health of our students has always been good. It has been particularly so this year. There has been no serious case of illness.

Facilities for bathing were from the beginning one of the chief attractions of our site. These were seriously threatened during the year by the Mangalapuzha landing being no longer available for our use. But through the generosity of Government on one side and private munificence on the other we hope

soon to have our difficulties in this direction completely removed. We are looking forward to have a public landing on our left and a private bathing ghat of our own on our right. With these become accomplished facts the Periyar should be expected to continue to be what it has been in the past—an easily accessible and a most delightful neighbour.

Two permanent latrines of 20 and 15 rooms respectively were constructed during the year.

Staff.

The following members of the Staff left us during the year. *Mr. C. R. Mylaru*, Lecturer in English, left us to accept appointment as Lecturer in the Annamalai University. *Mr. V. N. Subramaniya Iyer*, Lecturer in Mathematics, joined the Law College at Trivandrum. *Mr. C. S. Venkateswaran*, Lecturer in Physics, accepted a studentship in Physics in the Madras University. *Mr. E. S. Narayanan*, Lecturer in Natural Science, joined the institute at Pusa with a view to doing research work in Entomology. *Mr. T. C. Joseph*, Demonstrator in Natural Science, joined the Presidency College, Madras, as a Post-Graduate student with a view to qualifying for the M. A. Degree in Botany and coming back to us at the end of two years.

We thank these friends for the good work they did while they were here and give them our best wishes for the future. We shall not forget those who were once a part of us and we hope that they will have a warm corner in their hearts for this college and those who continue in it.

Mr. T. I. Poonen's first term of Fellowship terminated at the end of October but the University has extended it for another year. We are glad to receive glowing reports of the important work he is doing and we hope that his labours in a much-neglected field of Indian History will be crowned with every success.

The following persons joined the staff at the beginning or in the course of the current academic year. Mr. G. T. George, Lecturer in Natural Science, Mr. K. S. Ramamurthi, Demonstrator in Physics, Mr. V. Kuruvilla, Demonstrator in Physics, and Mr. C. P. Andrews, Physical Director and Demonstrator in Natural Science. The appointment of Mr. Andrews marks the beginning of a new chapter in our physical activities He is

full of enthusiasm for his new work and we wish that we could support him with the required apparatus and equipment to the extent that the good cause which he leads deserves. But in a poor country like ours every good scheme is handicapped by lack of funds and we have no reason to grumble if we are not able to do as much for the physical training of our students as we wish. The work of Mr. Andrews is however one of the greatest academic and social significance and it would be our endeavour to encourage him in every possible way. In a college like ours where two-thirds of the students are resident in the college premises games play a much greater and more useful part in physical activities than in other colleges and we continue to hope that corporate games can give to young people a training and an influence no less if not more important than physical instruction.

Mr. V. M. Ittyerah returned from Oxford in July. He was away for about three years spending the first year in Theological study in Ridley Hall, Cambridge, and the last two in making research about the progress of the administrative machinery of Travancore for the last 50 years. He wrote a thesis on "The Development of Political Institution in the State of Travancore 1885–1924" which was accepted by the University of Oxford for the degree of B. Litt. We heartily congratulate him on his success and welcome him back to the college. We missed him much when he was away and we are the stronger and the richer for his presence with us now.

The present wardens of the Hostels are:—

Mr. K. C. Chacko	North East Hostel.
Rev. B. G. Crowley	,, ,,
Mr. R. O. Hicks	Holland Hostel.
,, V. M. Ittyerah	,, ,,
,, T. B. Ninan	Tagore Hostel.
,, George Jacob	,, ,,
and ,, C. P. Mathew	New Hostel.

From the beginning of the last year we have been using two of our hostels as junior hostels for the residence of Junior Intermediate students, the Tagore Hostel exclusively for that purpose and the New Hostel mainly. This arrangement has proved very satisfactory giving as it does a chance to the Junior students

to receive more attention from the Wardens than they would if they were mixed up with the senior students. In both these junior hostels the appointment of some senior students as Prefects to help the Wardens in the general life of the hostels and in certain matters of discipline has been a great success.

Mr. K. Jacob continues as Bursar. Mr. T. R. Ananthararaman has taken the place of Mr. C. E. Robin as Librarian.

Grants. During the year under review we received from Government a sum of Rs. 2421.as. 12. p. 1 as arrears of hostel maintenance grant for the years 1104 and 1105. Other applications for grants—some on buildings, others on furniture and apparatus—are still pending. I shall not, Sir, abuse your kindness by taking advantage of this opportunity to make an appeal for help from public funds for ourselves. But you will forgive me if I speak a few words about the question in general. In the last Administration Report of the Department of Education the Director of Public Instruction stated that the nett cost to the Government of every student admitted to the Government college at Trivandrum varies from Rs. 100 to Rs. 150 per year. At that rate the cost of a college like this if managed by the Government will be about Rs. 40,000 per year. If my Arithmetic is correct, and I trust it is, the question of grants reduces itself to a simple problem. Can the State provide higher education for all who want it by its own college at the rate ot Rs. 100 per student or at least Rs. 75 assuming that as the numbers increase overhead expenses may to some extent be reduced? Even if the state can undertake this outlay does it wish to undertake it and make all colleges to be of one type? How poor academic life will be in this country if it were deprived of the varied contributions which colleges of different types—of different outlook and different constitutions—are making to the common purpose? What a drab picture will the universities of India present if out of it were left out Christian Colleges like the Madras Christian and St. Xavier's and National Colleges like the Ferguson? By reason of the financial sharing of the burdens of the state and by reason of the invaluable and indisputable variety they provide in the creation of university atmosphere, private colleges deserve I submit, Sir, sympathetic and generous treatment at the hands of the Government. We are deeply grateful to Her Highness the Maharani Regent and Her Highness's Government for the valuable support which we have till now received from them and

we trust that we shall not look to them in vain for sympathy and help in the future.

SCHOLARSHIPS AND PRIZES.

The lists of Scholarships and prizes awarded this year are separately published.

VISITORS TO THE COLLEGE.

We have had several visits from notable people in the course of the year. We would mention specially a few of them. Dr. and Mrs. Butterfield visited the college in the course of an Indian tour studying conditions of Christian work in rural areas. With them came Mr. P. O. Philip of the National Christian Council. A group of people drawn from different parts of Travancore discussed with them the problems of rural reconstruction in Travancore and Cochin, and a very useful morning was spent in learning from Dr. Butterfield on a subject of which he had made a special study. We thank the distinguished visitors for their inspiring visit. Mr. Holt and Mr. K. K. Kuruvilla also came to us in the course of an Indian tour. They stopped only for a few hours but their visit was to us an assurance of their interest in our work and we thank them for it.

Mr. E. L. Cator, Agent to the Governor General visited the College in August 1930. He showed his appreciation of out work by contributing a substantial sum towards the funds of the Settlement. We thank him for his sympathy and support.

The Right Rev. Bishop Abraham visited the College in March last and His Beatitude Mar Baselios, Catholicos of the East, in October. We thank them for their visit and for all the help and inspiration which we have received from them from time to time.

Mr. E. G. McAlpine, Director of Public Instruction, Travancore, inspected the College on 18th November 1930. We greatly appreciated the sympathy and insight he showed in understanding our aims, our ideals and our difficulties. We thank him also for his visit.

We received the first visit of the Lindsay Commission last Monday. Dr. Macnicol, Dr. Hutchins and Dr. Datta spent with us about a day inspecting our work and studying our problems and we admit with keen interest what they have to say about them. We give them our sympathy and good wishes in the arduous and important work in which they are engaged. The

task of reviewing the past and shaping the future of such a mighty movement as the educational enterprise of Christian Missions in India is by no means a light or easy one. But the Commissioners have set about it in faith and hope and we wish all success to their devoted labours.

(An account of the College Associations then followed: the activities of which will be found elsewhere in the magazine.)

THE ALWAYE SETTLEMENT.

THE Settlement has made considerable progress in the course of another year that has gone by. The steady, though not rapid growth of the institution, assisted by the help and encouragement of a widening circule of friends and sympathisers is a matter for profound thankfulness.

A small group of six more children, belonging to the depressed classes, was admitted to the Settlement at the beginning of this year. The total strength at present is 37. Mr. V. E. Andrew B. A., an old student of the College joined the staff in place of Mr. P. T. Chacko who left for a four years' course in the Theological College, Serampore. The recent arrival from England of the Rev. L. W. Hooper M. A., who has been a member of the Settlement Fellowship from its very inception, has added greately to the strength of the staff.

The acquisition of an adjoining hill, eight and a half acres in extent has supplied the Settlement with some lovely sites for buildings which may have to be put up in the couse of the next few years. But the funds needed for the erection of the buildings have still to be found, the most urgent ones being at least one more cottage and an industry shed. Arrangements are in progress to start weaving and the teaching of carpentry along scientific lines by January next. The acquisition of extensive plots of land for large-scale cultivaticn as a means of securing an adequate annual income is one of the schemes contemplated for the near future.

We would invite the generous co-operation of all friends of the poor and the out-caste in this venture for their uplift.

Annual Report of the Student Christian Fellowship.

1930.

THE S. C. F. is responsible for all the organised Christian activities of the college except the hostel prayers, chapel services and scripture classes. As stated in the constitution 'it seeks to lead students to accept Jesus Christ as their Lord and Saviour and to devote their lives to His service.' This year it was decided that all Christian students should be considered to be members but that next year a membership fee of four annas should be charged. The central body of the Fellowship is the committee which consists of a President appointed by the Senatus and fourteen members.

During 1930 the *Committee* met twenty times, members taking it in turn to lead in the prayer and intercession at each meeting. It has been felt that these meetings have been extremely helpful and have been largely responsible for the greater regularity and the developments in the work this year. Besides giving frequent opportunities for discussing matters of policy and for hearing the reports of sub-committees, they have enabled the committee to feel themselves more a corporate body, a feeling of fellowship which was strengthened by the committee choosing each week a definite subject for prayer to be remembered by all daily. These subjects were generally connected with the work in hand and special problems that had to be decided. Though at the beginning of our discussions there were often many divergent opinions, yet an exceptionally large degree of unanimity was generally reached and only when it came to certain amendments in the reformed constitution did voting actually take place.

House Visiting. It will be remembered that last year a map was made showing the position of all the houses near the college and that each was given a number and a corresponding card on which were to be written details about the occupants and records of the visits paid. There is no real village near the college and the houses are scattered all around. About half are Mohomeddan, which though usually poor are generally clean, the rest, for the most part low caste Hindus, are as dirty as they are poor. The there are only two Christian houses in the neighbourhood.

people are in extreme poverty, generally hungry, and in great fear of their landlords and suspicious of every one else. For example, on visiting a house one day we asked why they did not thatch the roof properly to keep out the rain and the reply was 'Oh, if we did that the landlord would keep his cattle here and we would rather have the rain. When we first began visiting these people they were highly suspicious and frightened and could conceive of no reason for our coming except that we were going to get something from them for our gain. One rumour was that the college was going to buy up all their land and turn them out, another that we were going to take away all their children; one mother came out to a student with a baby in her arms asking him not to take it away and saying 'He is no good to you he is only a year old.' Another mother was quite sure that a white man was going to eat her baby and gave out piercing screams when he approached it. Many gave false names and a false number of children when we tried to find out these things for putting them on our cards; we later found that one woman who professed to have eighteen children really only had two. This atmosphere has now for the most part changed and though our students are sometimes driven off with foul words (generally by Mohomeddans) we are for the most part welcomed, in some cases tea and plantains being offered to the sunday visitors!

In order that our visitors might get to know the people better and win their confidence the houses have been divided into groups of about a dozen and a pair of students made responsible for each. Every Sunday after the college service those who are going out visiting stay behind and after prayer go out to their various districts. * For the most part they are there from one to two hours according to the distance of the houses and try and visit each hut each month though it is often found easier to collect the children together and teach them. It is a little difficult to say exactly what the students do when they get to the houses. It is our aim to help the people in every possible way, economically, medically and above all spiritually, to free them from fear and superstition and to bring them to the knowledge of our common Saviour.

* In the 1st term on an average 24 people went out each Sunday.
" " 2nd " " 49 " " "
" " 3rd " " 38 " " "

Generally the first thing the people say to us is 'You say you want to help us, then give us some money' and it is not easy to know how to reply to this. It must be remembered that these are some of the poorest people in a country where it has been estimated that "over 60 per cent of the population do not get more than three quarters of the jail standard of food grains each year". We have set up a special committee to find out and experiment as to what can be done to relieve the economic situation by means of co-operative socities and cottage industries and when it is right to give help in money. Perhaps the only solution lies in the spread of education and the rooting out of evil customs.

We cannot give such *Medical Aid* as we should like to because of our ignorance, though even as it is some people come in from several miles off to be attended to. We act on the principle of giving some kind of treatment or medicine to every one who comes, as for instance the man who came complaining that he had been bitten by a dog—ten years ago. Doubtless our treatments would cause horror to those medically minded, we, too, are sometimes filled with terror to know what is going to happen but comfort ourselves with the thought that whatever we do is not likely to be worse than they would do if left to themselves. The case which gave most trouble was one that later diagnosis called typhoid, but when after twenty days the boy showed no sign of getting better we began to fear that Dr. Collis Browne was not the right treatment. However in the end the boy got well and as is often the case the illness brought us into closer touch with the people for, for every day for thirty five days, a student went and prayed in this Mohomeddan house. Perhaps some sickness has been prevented by our campaign against dirt; we sometimes clean the houses and compounds ourselves when the people have failed to do so. There seems every chance that this side of our work will develop next year when we shall have a trained nurse in the college.

Besides doing what little we can for these people medically and economically we try also by direct teaching to bring them to the knowledge of the love of God. They are for the most part full of superstition and fear and are most happy when most forgetful of their God. If they pray they generally simply repeat over and over again the name of their God; in adversity some castes seek to propiate him by sacrificing hens, others will go on a pilgrimage to some sacred place. There are some huts, how-

ever, where the people believe that God is a kind and benevolent Being. As regards the Mohomeddans it is different. Their boys are sent to school at the age of five or six and taught some Arabic and to read portions of the Koran and some prayers. The Mohomeddan women are not allowed inside the mosque from the age of fifteen to forty five.

To rid these illiterate people of their age-long ideas and implant new ones is an exceedingly difficult task. Our hope seems to lie with the children. By means of stories, pictures and songs we seek to interest and teach them, though even they especially when they have never been to school are often very bad at attending—perhaps we tco are very bad at teaching, although a visit from Mr. and Mrs. Annett proved very helpful. As our neighbours have come to know us better we have been winning their confidence and now they more often come round us when we approach than run away as they used to. A book that has been of great value is 'Bible Stories' by T. K. Kuruvilla which is published at the accessible price of four annas and has twenty four coloured illustrations of Copping's pictures, We have also received a welcome gift of these pictures (more would still be welcome) which we use in teaching and sometimes give to the boys who can best repeat the story represented. When opportunity permits we also sell or give away gospels though there are few people near us who can read.

We also from time to time take out our *Magic Lantern* to the various districts. We were able to buy this last February and have used it eighteen times since. We have 16 slides of our own of the Life of Christ and some on the parables but lack any on temperance or other subjects. Owing to the fact that there are no villages near us we do not get audiences that number more than thirty people, children included. In fact our larger audiences have generally proved the most unsatisfactory owing to the large proportion that came drunk. Often, too, the Pulayas and Mohomeddans will not come together and in fact our best audiences have generally been our smallest. While the screen is being fixed up some of the party go round the house singing to attract the people and we also intersperse the slides with songs. Many people have never seen a magic lantern before and have little idea as to what it is all about. For instance they called a student who appeared in tennis shoes and a shawl the 'chief actor', (of the drama supposedly,) and the effect on those drunk can well be imagined. A detailed account of each lecture is kept in a book provided for the purpose.

We have not been content simply to visit the simple in their huts once a week but we started two *Night Schools* for them two years ago. These schools are in the college and each meets six nights a week. The teachers in the schools are the college students, a pair of whom volunteer to take a night a week each, the pupils are the boys from the huts around and the college boys and servants, in all about thirty come each night. * Perhaps this has been the most successful side of our work. At the beginning of the academic year the junior students took over the teaching from the seniors who had been doing it successfully for a year. About a fortnight later the President was surprised to receive a petition from one of the schools complaining that the teaching was unsatisfactory and that unless it improved they would have to go to the other school. This petition led us to organise the school better. Our difficulty is partly that a different pair of students go down to the school each day of the week and so continuity in teaching is difficult, especially as all the boys are at different standards. This has been partly met by having a log book in which the teacher enters each night against each boy's name what he has taught him. Besides teaching reading and writing and, sometimes, arithmetic, we have a song or story each night and close with prayer, the difficulty of having different teachers arises here too. We are afraid that many of them sing without thinking what they are singing and so we have begun to have a short introduction to each song. Many of our boys can read and write but we found two of them who, though they could read the fourth reader without a single mistake, were unable to distinguish a single letter from another. Since the beginning of the year we have been having organised games for them and they very much appreciate students coming to play with them or to watch. Even after a day's work they are keen to play though they do not always quite understand what is happening, as for example a small boy who at blind man's

---

* 1st term	S. E.	school met on	30	days	with average attendance of	5 boys
,,	N. E.	,,	45	,,	,,	14
2nd	S. E.	,,	54	,,	,,	14
,,	N. E.	,,	54	,,	,,	18
3rd	S. E.	,,	61	,,	,,	14
,,	N. E.	,,	59	,,	,,	18

Total S. E. school met on 145 days; total attendances 1170; average 12 boys
N. E. ,, 158 ,, 2630 17 ,,

buff complained that he could not see! We play both football and Indian games and as a rule do not allow boys who are not regular at the night schools or who are dirty to play. An interesting episode occurred in connection with the college sports. The boys made a request through their superintendent of games that they should have some events, but the President of the Athletic Association (who is also the President of the S. C. F.) thought it wiser to have a special day for them. The Settlement boys however, as in previous year had events and when they appeared on the field the night school boys felt full of shame and sorrow and after the sports sent a petition to the President of the S. C. F. In the evening they organised a strike from the night schools and marched round the college. Finally one of the students asked them to come to the school with him and there he spoke to them and cleared certain misunderstandings and they were asked not to speak about the strike or their grievances till their petition had been answered. A sub-committee of the S. C. F. was appointed to deal with the question and they decided that the boys were to be forgiven for keeping away from the night schools. The President at a joint meeting of the night schools talked to the boys, who were very sorry for their behaviour. About a fortnight later they had a successful sports day.

Until recently these boys used simply to loiter about in the day time with nothing to do and plenty of trouble to get into. We have been fortunate in being able to provide them with the work of levelling the ground between the N. E. and New hostels. This began last October and is expected to last till February. Various sub-committees of the S. C. F., managed the questions of the rate of pay, hours of work, the providing of food, shelter, banking, the settlement of quarrels and the like. We now have the boys under our control all the day and their programme is:—

5. 45 A. M.	Rising Bell
7 A. M.	Roll Call and Prayer
7. 10—11. 30	Work
11. 30	Bath (No bath, no food)
12	Kanjee
12. 45—2. 30	Rest
2. 30—5	Work
5—6. 30	Games
7. 15	Bath
8. 30.	Night School
10	Bed.

We settled their pay (of which Kanjee is part) according to size as we have boys varing in ages and sizes. At first some of the boys were unwilling to eat with the others but now all, Pulayas, Parayas and Mohomeddans share the same vessels and the same food. This was largely brought about by a student going and eating with them. Saturday is pay day, and we try and persuade them to put money in the savings bank in which we offer large rates of interest. Many boys do but often only to take it out again the next day, often at their parents' command.

These boys used to sleep on the verandah of a shop near the college but we came to know how unsatisfactory this was and so when the levelling began we decided to erect a shed. Then we proposed that they should build walls but the boys did not want to spend their spare time to that. So when they began playing football one of our students made clay and began building the wall, assisted by two of the boys. When the others saw this they felt bound to come and help too and from that time forward the building went rapidly forward. until the hut was finished. Now the boys are very proud of it and regard it as their own and have set apart a prefect's room for their leader and have a bell for silence, getting up, beginning and ending work and the like.

As was almost inevitable soon after the work began quarrels arose, bad words were said and blows given. The question arose as to what punishment we should given them. At first we fined them; but this proved unsatisfactory, partly because some of the boys thought that we did this to save paying them wages; so we decided to beat them and after this had been soundly done once or twice quarrels ceased. It is an effective punishment because they understood that it brought us no gain but only sorrow. One boy was heard explaining to his friends 'Although Sir beat me, yet he forgave me.' But on the whole it is surprising how few quarrels there are and how well they work together.

We have had other problems to settle. Four Mohomeddan boys have been attending our schools this year and in November they asked to be exempted from coming to prayers. They were given permission while the question was discussed by the committee. Enquiry showed that the boys themselves were quite willing to come but their parents objected, but even so the committee decided that no permission could be given as

it was sure to be likewise demanded by the Pulaya parents and teaching them to pray is such an essential part of our work that we cannot let it go. However, as one of the boys said he would come to prayers on the understanding that he was there of his own accord and not really praying we let him stay in the school.

While writing this report another problem has arisen. Two boys of the Ulladen caste came of their own accord to the night school and asked to be taught. They were put on the same bench as the others, many of whom promptly ceased to come to the school or went to the other one for a Pulaya will not allow an Ulladen to touch him. An example of the strength of this feeling was given the other day when an Ulladen boy touched a Pulaya boy who later went to the hut and handled the cooking vessels, whereupon they all had to be cleansed with cow dung before the boys would use them. In this problem the committee decided to let the Ulladen boys sit at a different table and that some of our more experienced hut visitors who also knew the Pulaya boys should go to their homes to visit their parents from whom as before the strongest objection comes. Perhaps it would be unwise to remind the Pulaya boys that two years ago they and the Parayas would not come to the school together.

We finished the year with a thanksgiving service, prize giving and a Christmas tree on the last Saturday of the term. First we had a fancy dress competition at the suggestion of the boys themselves and a group photograph. The service was the first which we have ever had for the boys and of course the first they have ever attended and an amazingly deep and real atmosphere of worship and reverence was there. The Settlement boys were seated on one side of the hut and the night school boys on the other and some members of the staff and many college students outside. The boys stood up as the Rev. B. G. Crowley and the President of the S. C. F. entered the hut which had been specially lighted and decorated. The service began with a hymn which they had learned at the night school, then still standing two prayers were said one of confession and one of thanksgiving. A short address by the President followed and another hymn was sung sitting while the boys one by one came up to the table in front and placed their offerings in the flower basket that had been specially prepared for the purpose. Then while all stood a prayer was said asking God to accept these offerings and to use them for His glory and the good of

our fellow beings. After this the service was concluded by a short prayer, followed by the benediction. Immediately after the service we had a Christmas tree. The vice-president (the oldest student in the fellowship) who is held in great fear, respect and love by the boys acted as Father Christmas (dressed in a blue dressing gown and Homburg hat!) and after a few songs, dances and gramaphone records gave away the prizes.

Even an outsider could notice the difference in cleanliness in our boys from a year ago but we who know them better know that there are deeper changes than that. They have grown in self-respect and are learning to live on what they are earning, for example when they wanted mats to sleep on in the new hut they provided them for themselves instead of coming and begging; they are learning to be unselfish and to think of others, of their own initiative they set aside each day a portion of their rice for charity; they are learning to think and are often surprising us with novel ideas, we were surprised to see a party of them had travelled the fourteen miles to Ernakulam to watch the college play a football match. Their suspicions of us have gone and they appreciate what we are trying to do for them, they said that they would provide food and clothing for a certain college student if he would stay with them for another year or failing that they would follow him wherever he went. They have learnt to say their prayers regularly. One night when they were rehearsing some dancing on a hill near the college somebody threw stones at them, they thought it was the devil and prayed that he might be kept away and the stones stopped coming; another night they saw the light on in one of their teacher's rooms late and said to him next day 'Oh, sir, you were praying very late for us last night! They believe in a loving God and if you asked them why we helped them they would tell you that it was because we loved them and that we love them because we are followers of Christ.

One of the effcts of this hut visiting and night school work has been to deepen the spiritual life of those who take part in it and often to bring them to a sense of their own need. This has been shown in the spontaneous formation of little *Prayer Groups* in all the hostels. They are in no sense organised and have been formed by students among students. A very simple prayer card, was drawn up at the end of the year in which a few subjects are given for prayer each day and space is left for others to be filled in as each feels fit. Most of the subjets were chosen by

the prayer groups and it was interesting to see the repeated desire for prayer for a Student Volunteer Missionary Fellowship. Something in this nature is a clearly felt want in Travancore. Many students who have caught the idea of service want when they leave college to take up some form of Christian work. Then when the time comes there is no work for them, no society for them to join, nobody to keep them keen and interested and alive to any opportunities that may arise. Consequently they go and sit quietly at home and after a year or two even the desire to serve has often gone. This is especially true of the Jacobite and Anglican Churches. The Mar Thomites are keeping more in touch with their students and have the kind of thing that seems to be required at Palghat where students who leave here often go to work for a time at a salary that merely covers expenses. Some further plan also seems to be required for keeping together groups of friends who here have felt the value of fellowship and the desire to serve Christ.

Some little help may be given in this direction by making it possible for those students who desire to do so to borrow books from our S. C. F. library even after they leave the college. This year by adding over two hundred books we were able to bring the total strength of our library up to nearly three hundred books. They are much read especially those dealing with prayer and friendship and the shorter missionary biographies and, just now, the Lambeth Conference Report. The books are divided up among the hostels so as to be easily accessible. A copy of the S. C. F. library catalogue marking those books which are most read will be sent to anyone who writes for it to the President of the S. C. F. We have also started a small Malayalam library for the college servants, for whom we have recently revived the weekly prayer meeting. We have found useful this year a series of books called the Manuals of Fellowship published by the Epworth Press at four annas each and we hope to use them much in the future. We expect in particular to make much use of W. R. Maltby's 'The meaning of the Cross' and 'The Meaning of the Resurrection' in our Bible Circles next year. Fourteen of these circles have heen meeting regularly this year. Most of them are led by a member of the staff and they vary in size from 4 to 15 people.

The new books are also very useful in the *Retreats* which are held from time to time. Each year there is a two days re-

treat for all old and present students who care to come and the denominations sometimes have retreats of their own as well. This year the Rev. Father Elwin had promised to come and take the big retreat but he was unwell and the Rev. Father Barber, also of the Christa Seva Sangh, kindly came in his place and conducted a very helpful meeting. This had, however to be held in the college building which is not an ideal place. Some of our present students came and a few old students. The latter number is rather disappointing, doubtless if the travelling expenses could be met there would be a bigger response.

Those senior students who were thinking of their life's vocation were also helped by a Bible Class which the Rev. Stephen Neill came over to take directly after the University examination. This is not a good time as it comes after a time of hard work and examinations but there is no other possible time during term and once people have scattered for the holidays it is difficult and expensive to get them together again. Still the meetings to which about 24 students (including 10 old students) came were very helpful and it is hoped that we shall be able to repeat them this year. During those days we also took out the lantern and preached in the neighbourhood but this year we had no extended preaching tour as we had hoped as it was inconvenient for the workers of the Mar Thomite mission at Palghat to have us at the time when it was possible for us to go. We also sent three representatives to the student's camp at Varkelai held under the auspices of the S. C. F.

It must be remembered that this report does not set out to be a full account of the religious activities of this college. No mention has been made either of the official activities or of the personal work that is being done, nor has the Settlement been mentioned. In regard to the latter the S. C. F. does what it can to help by providing four teachers for Sunday classes, another to teach singing, another to take the Anglican services and by doing any work that is asked.

And so 1930 closes with thankful hearts for many blessings and as 1931 opens we pray that God may teach us to be more loyal to Him who came that we might all be one, and that we may go forward with confidence knowing that the government is upon His shoulders.

CLUB NOTES.

Athletic Association.

The following matches were played this year:—

Football:—

v.	C. M. S. College, Kottayam	Lost	0.4
v.	M. D. Seminary ,,	Won	6.1
v.	St. Thomas College, Trichur	Won	5.0
v.	Maharajah's College, Ernakulam	Drawn	2.2
	,, ,, ,,	Won	3.0
v.	Old students	Won	2.0
v.	,, ,,	Won	5.0
v.	,, ,,	Won	4.0

Basket Ball:—

v.	Y. M. C. A., Kottayam	Lost	13.23
v.	,, ,,	Lost	11.16
v.	C. M. S. College, Kottayam	Lost	7.19
v.	Old student	Won	

Volley Ball:—

v.	Maharaja's College, Ernakulam	Won 2 games to 0

Tennis:—

v.	C. M. S College, Kottayam	Won 2 matches to 0
v.	Old Students	Lost ,, 1

Badminton:—

v.	Old Students	Lost 1 game to 2

We were successful for the second year in succession in winning the Kerala Inter-Collegiate Football Tournament held at Ernakulam.

The College Tournament.

The College Tournament was organized this year on an inter hostel instead of inter-class basis; those living outside forming themselves into a separate team. This arrangement has proved a great success and we hope that inter-hostel competition will help in strengthening the corporate life of each hostel without weakening the unity of all the hostels in their common membership of and loyalty to the college. The winners of the tour-

nament cup were the North East Hostel with 91 points. The runner up was The New Hostel with 52 points. The results at the various items were:—

	Winners.	*Runners up.*
Foot-ball	North East Hostel ...	New Hostel
Volley-ball	Do.	Holland Hostel
Basket ball	Do.	New Hostel
Tennis	Holland Hostel	North East Hostel
Badminton	Do.	Do.
Relay race	North East Hostel ..	New Hostel

Perhaps the most interesting match of the whole tournament was that in which the Tagore hostel nearly beat the North East Hostel at Volley Ball.

Sports.

This year's sports meeting was a great success. The addition of a running track round the football-field enabled students to practice more and more satisfactory races to take place. The best times were those of the 100 yards in which P. M. George beat the official Travancore record by one-fifths of a second and the quarter mile in which C. O. Korah equalled the Travancore record. We were pleased to welcome more visitors than usual to the meeting. The champion cup was won by P. M. George, the runners up being C. O. Korah and T. J. Abraham (equal). We had some separate events for juniors this year. The winners of the various events will shortly come up to receive their prizes.

We competed for the Kerala Inter-collegiate cup at Trichur in December and were runners up.

It is hoped that the new ground that has been levelled will be a welcome addition to our athletic conveniences and relieve the pressure on the existing fields. The officials for the year are the following:-

Staff Athletic Committee.

Principal (*Ex-officio*)
Mr. V. M. Ittyerah
Mr. T. B. Ninan
Mr. C. P. Andrew
Mr. R. O. Hicks

President	Mr. R. O. Hicks
Foot-ball Captain	Mr. P. M. George
Volley-ball Captain	Mr. John George
Tennis Captain	Mr. T. V. Mathew
Basket-ball Captain	Mr. K.C. Mathew
Badminton Captain	Mr. A. V. Abraham.

Literary and Debating Society.

Senior Section. The senior section of the Literary and Debating society was organised as usual early this year. The officials for the year are the following:-

President	Mr. C. P. Mathew
Secretary	,, P. Govinda Menon
Members	,, M. R. Narayanan Nair
	,, E. T. John.

The inaugural address was delivered by the Rev. E. S. Dewick and his subject was "The problems of Swaraj in China and Japan" A few ordinary meetings have been held. Members are not on the whole taking as much interest in the work of the society as in some of the previous years. The secretary complains that it is with the greatest difficulty that he is able to persuade any one to open discussions at the meetings of the society. This may be partly due to the development of branch associations like the Philosophical Association, the Historical Association etc. and also of Debating societies in some of the hostels and yet these cannot altogether account for it. The present state of affairs needs improvement.

The Junior Literary and Debating Society.

This society was organised this year only after the year had fairly well advanced. The committee consisted of Messrs V. M. Ittyerah (President) George C. Philip (Secretary) P. Devakara Menon (Treasurer) K. Bhaskaran Thampan (Representative class 2) and M. K. Thomas (Rep. class 1). Four ordinary meetings, and two special meetings (this latter in co-operation with the senior section) were held under the auspices of the society. The subject for discussion were of the usual type such as "It is time to make the vernaculars the medium of instruction in the Indian Universities", "Our Universities should encourage co-education" The Indian Legislatures should adopt a programme of social reform", etc.

It was only a comparatively small section of the Intermediate students for whom this society is intended that took an active part in its work. But these showed a *real interest* in the proceedings of the society.

The Malayalam Association.

This association did not function properly during the year.

The Dramatic Society.

In connection with the college day last year, the dramatic society performed "Tagore's Sacrifice" in English and "*Karma vipakom*" by Appan Thampuran in Malayalam. This year they will present "Pandathai Pachen" by C. V. Raman Pillai in Malayalam. It is hoped that the performance will be as entertaining as in previous years.

The officials for the year are the *following*:—

President	Mr. P. Krishna Pillai
Convener	" A. C. Srinivasan
Student member	" C. V. Varkey
Staff member	" V. N. *Raman* Pillai

Philosophical Association.

The Philosophical Association has been more active this year than in the previous year. Several meetings *were* held this year. Attendance at these meetings was compulsory for the Philosophy students of the B. A. classes. The level of discussions at the meetings was often quite satisfactory. The provision of an hour in the regular time table for the meetings of the Association has contributed *much* to the success of the Association's working.

President	Mr. C. P. Mathew
Secretary	" T. G. Sankara Paniker.

The Historical Association.

The story of this association is very *much* the same as it was in previous years. The committee was organised towards the middle of the year. It consisted *of* Messrs V. M. Ittyerah

(President) N. Narayanan Nair (Secretary). T. J. Joseph, K. K Karunakaran Nair, and K. P. Thomas (members of the committee). Two meetings were held under the auspices of the society. The subjects discussed were "Constitutional development in Travancore" and "Should Travancore adopt universal suffrage".

The historical association has to contend with a grave difficulty because the interests of those students who take history are distracted by the claims of other subjects which they have to tolerate along with history. There is no doubt however that the association can play an important part in the life of the college.

The Social Service League.

This year the League began work with funds collected from students by subscription. Later on an 'Ottam Thullal' performance to which admission by tickets slightly added to the League's financial resources. But some of the main items of the League's programme have had to be suspended owing to lack of adequate support. The League has however not remained idle. The school is working satisfactorily. A batch of student volunteers has been visiting the poor huts in the neighbourhood advising the inmates on the value of cleanliness and against the evils of drink. Steps have been taken to conduct an economic survey of the neighbourhood for which a list of questions has been drawn up. The work of giving relief to deserving beggars every Saturday has been carried on as in previous years. The officials for the year are:—

President	Mr. V. N. Raman Pillai
Secretary	,, K. P. Padmanabha Menon
Treasurer	,, T. Sudhakara Menon
Members	,, T. B. Benjamin
	,, T. G. Sankara Paniker
	,, P. Govinda Menon
	,, H. Narayanan Nair

The College Celebrities.

AYAPPAN.

AYAPPAN is not a professional barber—though he excels every one in his art. He is not a calculating philosopher as Kutten Nair is. His cheerful appearance, his jovial eye and lively talk may suffice to persuade you that he has no wordly care or anxiety. The arcadian melodies that attends him in his lonely walks exhorts you to have no thoughts for the morrow. Though you meet him in every field of action in which a student takes part, don't take him for one of them.

Ayappan is always vigilant to keep up the prestige of the college. He is never tired of the thought that "Men may come and men may go but I go on for ever." For he is conscious of the fact that the world around him is an ever-changing one and he is quite satisfied with it. He is very proud of the good old days— when the college was in its infancy—when he was fortunate enough to serve thick-bearded students. Those days of happy memory are gone. Yet he is not at all disappointed; for he moves in an active world. His descriptions of matches that he was not able to witness were as picturesque as if he were really playing the game. He knows how many matches were held this year in this college, with whom, who won &c. He knows in detail who were champions, and how all fared in the sports. He•knows every incident that brings credit to this college—his college! How much he is elated when he speaks of his privilege of serving Mr. K—for two years, "who has passed his B. A. degree examination creditably with physics as his optional, and he has got 2nd class in the subject! He is a fortunate man. See he has got appointment without any delay." He knows every student by his name, and his every minute detail or oddity. When he speaks about the present trade depression he was himself like a Master of Arts. Observing the expressions on his visage when he exclaims 'what would be the fate of the college next year', you may think that the whole burden of the college rests upon his shoulders.

If you missed to look into the news paper on any day you just meet Ayappan and that will suffice. He will tell you what thrilling incidents took place far off and near at hand, who was

appointed as the Dewan of Cochin, when will Maharani Regent go to Peermade, how is Mahathmajee spinning India's fate in Yarvada jail, what are the proceedings of the Congress working committee, when will Lord Willingdon, the future Viceroy come to India and such like matters. He is a better student,—better than one who has undergone a university course cramming some books and who knows nothing about the world outside—better than one who turns his back to the present political movement, satisfying himself with the little knowledge he has—better than one who is a butt to his fellow students, being ignorant of the present situation. Ah! he knows all these things with a nearer degree of accuracy. He is the Associated Press and he himself is its agent. He is a newspaper and he himself a devourer of newspapers.

He is the sole authority able to talk about some public activities in the whereabouts which you cannot find in the newspapers. He will give you the minute information concerning some discussions in the College Senatus.

Also he will definitely say "Mr. ... will surely vote so and so in the municipal chairman's election".

Ayappan is a good story teller. His tongue is always in its glory when his razor is busy, "when you sit with lathered chin thrown backward and have your nose made a handle of". He will smile and look perfectly at his ease when he

"extends

The little engine on his finger's end

... ...

T' enclose the lock; now joins it to divide,

He will try to please you by picturing to you any interesting incident of which he was an eye-witness, with all the imagination and dexterity of a poet or a novelist.

Ayappan knows the value of time—a good instructor in this to many. At his leisure hours he will be working at the charka or reading the newspapers. At times you see him with a thakli turning in his hands whistling a tune all the while. He plays his role well in the redemption of India.

Summon from the dusty dead Mrs. Battle and she will be surely beaten by him in the chess play, or cunning Shakuni, and

he will not be able to deceive Ayappan. He is not a luke-warm gamester. Aroused by the regour of the game you find him a thorough-paced partner, a determined enemy. In the dream-fighting he is a mighty warrior and fights as if kingdoms are at stake. To enjoy this great battling with little blood-shed is not at all a violation of the principle of Ahimsa.

In short when you come in close contact with Ayappan you are not surprised to find that "Alwaye is noted for its Barber".

An Auto-Biography.

THESE are days of auto-biographies and young men seem to take delight in them. Mahathma Gandhi has written one George, Moore another, Mrs. — a third. Let me not enumerate them all one by one. Suffice to say that I have turned to writing my own biography. I have neither the over-flowing humour of Walter Scott nor the admirable power of expression of Gandhi. I lack their talent and their tongue. Poor Mentor would appeal to the public more as a clown than as a preceptor.

I belong to that ancient Folding reflex camera family and they call me *Mentor*. I was born on the 11th November 1918 the day when the Armistice was signed. My family had then a high repute and had rendered yeomen service in the great war. Many felt that bright prospects were in front of me. They gave me special care and brought me up in an aristocratic way. I was placed inside a small leathern room lined with red velvet and every week I was given an airing and brushing and then put back. There I led a monotonous inactive life. I hated my days of imprisonment and joined with Samson in complaining. 'O dark, dark dark, irrecoverably dark, without all hope of day'. But this was not to continue for long. Often many came to visit me, in wanting to have me but not being rich enough went without me—not without leaving a longing lingering look.

It was early in the afternoon in the month of September 1920 when I was but hardly two years old that a four-wheeled Sunbeam car rolled up in front of our house. A tall thin young lady stepped out. She walked in straight and wanted to know if she could get a decent companion. She had a very wide

choice. I was one among many. As soon as she noticed me she took me up eagerly. I knew my day had come. She examined my face embossed with so many stops, distance marks and shutter's speeds. Though I was complex and complicated to all outward appearence, she liked me all the more for it. And when my nurse in whose charge I was, showed me to her and explained the numerous advantages that I had over others, she was overjoyed and decided to have me at any cost ond by way of compensation paid the manager the sum of Rs. 45. 17. 3. And as further equipment of my person she purchased in addition a telephoto lens, a telescopic stand, a film pack adapter, three double dark slides, a sky filter, an actinometer and a packet of 9 x 12 cms. plates. It was her desire to own the costliest and the best and she did have it. On reaching home she ran and told her mother of my arrival, introduced me to her and expressed her intention of trying me. Her mother consented. The small garden was chosen as the back ground. I was placed on a high stool (a telescopic stand) and turned this way and that. I was restless and awailed the signal "Ready". But then she remembered that she had not loaded me. On the packet of plates she found printed in bold characters "To be opened in dark room". Very well, muttered the lady and ran to her room and closed all the doors and windows. Finding the room light-tight she opened the packet. Silly instructions, perhaps, but she wanted to give me a fair trial and if the packet must be opened in the dark, well! she did not mind as long as she could load where she liked. She did it in the garden slowly and cautiously not touching the smooth yellow surface which was to give her a beautiful picture. When all was finished the exposures were made. The first time I was taught to have a nervous attack; the second time Mamma coughed and her hand went to her pocket to fetch the kerchief and on the third occasion my mistress came over in front to see whether I was still having my eyes closed. The instruction book had been closely followed to the very letter and the results were assured! Like many other happy-go-lucky people my young mistress did not like to work in a dark room developing and washing plates; staining her hands with pyro and hypo. She gave it to the nearest chemist. The plates were developed but about the results some of our photographers here may be able to say something. She imagined that she saw some figures but could not make out any. It was her maiden attempt.

She had followed the instructions closely and had the best available camera. The chemist was a man of high repute. She dared not blame him. But she could not blame herself. And so, my good readers between them I was held responsible. I was condemned for the faults of my mistress and was left uncared for. A couple of months later she took me one day to a second hand dealer and exchanged me for a comera of another sort.

My new master, the second hand dealer had got me dead-cheap. He gave me a nice dressing of Nubian black and touched up a little here and there and I was placed on the show room. And here I remained for two long years. But at last my star began to shine. A certain fashionable youth finishing his course at Oxford decided to go to India. He was looking forward to get hold of some good companion. He had heard of the superiority of German bulbs and cameras and one evening while he was stopping he accidently saw me. He was attracted at the very high speed 1 by 1000 of a second at which I worked and after some bargaining he settled with the dealer and I became his from that day. My cheery days began from thence. I became his constant and respectable companion, day in and day out. I was always with him during his travels, recording the landscapes, seascapes etc. which records ornamented his album and proved constant source of delight to him and to others. We reach days on which I accompanied him through cities and villages and here am I at last on the bare hill of Alwaye!

A *Second Class Student.*

'Fingering.'

LIBERTY and honour may be counted as two of the most exalted and exhilerating aspects of human life, the united goal of all man's efforts, whether good or bad, moral or physical. In the words of the famous democrat Thomas Jefferson, "The God who gave us life, gave us liberty," and with liberty honour too.

Not the outcome of any conditions are these,—Liberty and Honour; one bold stroke of your heart and you find yourself striking through the world of liberty, the joyous dream-land of Honour, but the least stain on the chastity of Honour will make

the heart bleed more than its strength: the least loss of Liberty may end in tragedies, in murder or in suicide, submitting the soul ever to the devil.

'Oh! Liberty! Liberty!, how many crimes are committed in thy name', how many of the noblest have lost their lives through thee, how many societies have been up-rooted by thee, how many countries destroyed through thee! But what is the use of bemourning life: why cry over spilt milk, there is yet time to correct yourself and turn once more to Freedom and to Honour.

The first and the meanest way by which we tread upon these valueless gems "Honour" and "Liberty", is when we go and lick the feet of those whom money or position might have brought to a higher status than us, on whom perhaps our career depends; I mean, when we go "fingering" or 'crowing' other people, who look "great" through the world's eye.

This fingering, this mean way of enslaving ourselves to people of position or wealth, with some aim, perhaps to pass an examination, or perhaps to get some post, it is the spirit that still connects us with the brutes, our ancestors of the old.

By fingering, hero-worship or friendship is not counted. Friendship is sweet, hero-worship fine, but then, why should we go and debase ourselves to those whom we may not consider as friends, in whom we may not see the qualities of a hero.

Not only this: we do ourselves, as well as our prey, greater injuries by this fingering. To finger a person, the way often used by the common people is to go and praise him, which 'if undeserved, is a scandal in disguise', that is, we praise the man and at the same time mock him also.

By this praising, we lose much of our time, uselessly, which may be utilized for greater and nobler works. Why?, even if we have nothing to do, why should we lose our time in such tom-fooleries or gossip, when we have 'Shakespeare ready to converse with us, when Dante is only too glad to show us the sights of heaven, the enjoyments of the dream-land, or the horrors of hell?

Thus, by fingering we lose much of our time which cannot be got back, and at the same time we are acting to our prey in an ungentlemanly way.

But it gives enjoyment for the observer and a good study for the philosopher. Indeed it is interesting to note the different ways used by man to finger another. Gossipping, praising, bribing are the chief means, but a crude observer may find yet another zigzag branch passing in a totally different direction. It is as follows:—

When a person has not enough convenience to finger another, or if the other man resents such fingering, then the former would go and make friends with someome who is loved by the latter, not because he loves him, but because he wishes to take advantage of that to finger the man.

This kind of fingering is the meanest, and we are sure, the man who uses such a method, is the vilest of wretches, the meanest of men, the serpent character in humanity, who should be always kept at a distance.

As civilisation spreads its wings over every nook and corner of this sphere, freedom and honour become more and more dear, the darkness, the debasing phases in the human heart give way to the light of civilisation, and there is uplift for everyone. But, even at this juncture, there are countries in which, though they have an uplift, it is too minute to be noted. There are people even today who are willing to enslave themselves to the rich or the wordly great: who are willing to sell their birthright for a bowl of pottage; who, alas! are tramping on those divine gifts, a prey to utter darkness,—sufficient thoughts perhaps to make ringing in your ear those well known words of Shakespeare; "O, what men dare do! what men may do! what men daily do, not knowing what they do!"

K. M. George, Class I.

A few rambling thoughts about 'Home'.

"The wandering mariner, whose eye explores
The wealthiest isles, the most enchanting shores,
Views not a realm so bountiful and fair as "home"."

Home! what full deep meaning that word conveys of a spot where peace should always present and where true affection should reign supreme. One cannot but agree with the poet who

says that "Be it ever so humble, there's no place like home". Although the wealth of other countries entices us away from them, still after some time our hearts long to go back to our dear ones at home.

Home has a particular attraction for one. It is a treasured word, a beloved theme with poet and bard. It must be so, because it is the most cherished spot in the whole wide world. It is the blossom of which heaven is the fruit, "A world of strife shut out, a world of love shut in". It is the golden setting, in which the brightest jewel is mother, where she reigns supreme as Queen of that hallowed place. In time of trial or of trouble, that word even though it recalls many a memory of disappointment, has still a strange balm in its bitterness for it speaks to our hearts of an unselfishness that survives sorrow, and of a devctedness that defies death.

Home! the very word vibrates in our hearts with the music of a beloved melody. "In every chime, the magnet of the soul, touched by remembrances of home, trembles towards that hole". Who is it that does not long for home?

A. V. Abraham, Class I.

Examples of the work of the Photograyhic Club.

ഈശ്വരൻ എവിടേ?

മന്ത്രങ്ങൾ ഓതുന്നതും സ്തോത്രങ്ങൾ പാടുന്നതും മാലകൾകൊണ്ട് ജപിക്കുന്നതും മതിയാക്കിയാലും!

വാതിലുകൾ അടച്ച് കോവിലിന്റെ ഒരു കോണിൽ ഒററയ്ക്കായി, നിങ്ങൾ ആരെയാണ് ആരാധിക്കുന്നത്? അടച്ചകണ്ണുകൾ മിഴിച്ചുനോക്കു! ആ ഈശ്വരൻ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഇല്ല!

അദ്ദേഹം ഉള്ളത് ഉഴവുകാരൻ ഉറച്ചമണ്ണ് ഉഴുതിട്ടുന്നിടത്തും, പാതവെട്ടുന്നവൻ പാറ അടിച്ചുടക്കുന്നിടത്തും ആകുന്നു. അവരൊന്നിച്ച് വെയിലിലും മഴയിലും അദ്ദേഹം ഉണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉടുപ്പുടവയാകട്ടെ പൊടി മൂടിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളും ഈ പവിത്രവസ്ത്രങ്ങളെ പരിത്യജിച്ച് അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ തന്നെ ഈ ചേറിലും പൊടിയിലും ഇറങ്ങുവിൻ!

മുക്തിയെയാണോ നിങ്ങൾ തേടുന്നത്? ഈ മുക്തി എവിടെനിന്നു കിട്ടും? നമ്മുടെ ഉടയതമ്പുരാൻ പോലും സൃഷ്ടിബന്ധം സന്തോഷത്തോടെ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം നമ്മോട് കൂടി എന്നെന്നും ബന്ധിതനാകുന്നു.

അതുകൊണ്ട് ധ്യാനത്തിൽനിന്ന് എഴുന്നേററ് ഈ പുഷ്പങ്ങളും ധൂപങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചാലും! നിങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ ചേറ്നിറഞ്ഞു കീറിപ്പോയാൽ എന്ത് ദോഷമാണ്? അവിടത്തെ നേർക്ക് നേരേനോക്കുവിൻ! വേലചെയ്തും നെററിവിയർത്തും അവിടത്തെ അരികത്ത് നിൽക്കുവിൻ!

(ഗീതാഞ്ജലി)

സ്വർഗ്ഗം എന്നാൽ എന്ത്.

(തത്വദർശി)

ജീവിതം മഹത്തായ ഒരു പ്രവാഹമാകുന്നു. അത് ഏകരൂപമായി എങ്ങും ഒരു നിത്യചൈതന്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അപരിമേയവും അനിരോധ്യവും ആയ ഈ പ്രവാഹത്തെ മായാമോഹിതരായ മനുഷ്യർ തടഞ്ഞുനിർത്തി പലകൈവഴികളാക്കി പിരിച്ചു വിടുവാനാരംഭിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭയങ്കര സംഘട്ടനമാണ് യുദ്ധം. മനുഷ്യരെ മിഥ്യാബോധത്തിൽ നിന്നും ഉണർത്തുന്നതിന് ഇത് യഥാകാലം സഹാ

യിക്കുന്നതു്. ഏകരൂപമായ ഒന്നിനെ അനേകരൂപമായിക്കരുതി ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായി ഭാഗിക്കുവാനുള്ള ഒരു വാസന മനുഷ്യനിൽ പ്രകൃത്യാ പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആപൽക്കരമായ ഈ വാസന പ്രബലമായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം യുദ്ധം, കലഹം, മത്സരം, മുതലായവ ലോകരംഗത്തു് നിന്നും മറയുന്നതല്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ യുദ്ധം സത്യാസത്യങ്ങളുടെ ഒരു പരസ്പരസമ്മർദ്ദനം മാത്രമാണു്. ജീവിതത്തിൽ അസത്യാംശം കലൎന്നിരിക്കുമ്പോഴും യുദ്ധവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അതു് മനുഷ്യനെ പ്രബുദ്ധതയിലേക്കു് ആകർഷിക്കയും ചെയ്യും. സമരബുദ്ധി അപൂൎണ്ണതയുടേയും അസ്ഥിരതയുടേയും ലക്ഷണമാകുന്നു. ആഴമില്ലാത്തിടത്തു് ഓളം കൂടുന്നതുപോലെ പൂൎണ്ണതയില്ലാത്തിടത്തു് അസ്വാസ്ഥ്യം വർദ്ധിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ പൂൎണ്ണനാകുന്നതു് കേവലമായ മനുഷ്യത്വത്തിലെത്തുമ്പോഴാണു്. ജാതി, മതം, രാഷ്ട്രം ഇവയുടെ പേരിൽ മഹനീയമായ ഈ മനുഷ്യത്വത്തെ അളന്നു മുറിച്ചു കണക്കു പറവാനാണു് നാം ശ്രമിക്കുന്നതു്. ഈ ശ്രമം നിശ്ശേഷം നിലച്ചെങ്കിൽ മാത്രമെ മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥരൂപം തെളിയുകയുള്ളു. ജീവിതവികാസത്തിന്റെ പരമാവധിയായ ഈ ശോഭനസ്ഥാനം പ്രാപിക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ വ്യക്തിയേയും സമുദായത്തെയും മാത്രം അതിക്രമിച്ചാൽ പോരാ. അവൻ സാമ്രാജ്യത്തേക്കൂടി അതിലംഘിക്കണം. ഈ പുരോഗമനത്തിനു് ഒരു പ്രേരകമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ഒന്നാണു് യുദ്ധം. സാധാരണനിലയിൽ യുദ്ധം മനുഷ്യനു് ഒരു അപമാനം തന്നെയാണു്. അതു് പലപ്പോഴും സത്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാനല്ലാ കൊലപ്പെടുത്തുവാനാണു് ഉപകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ സമാധാനത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധം ആവശ്യമാകുന്നു. രണാങ്കണത്തിൽ രജ്യാ കരയുന്നു. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അതു് പുഞ്ചിരികൊള്ളുന്നു. യുദ്ധം സമാധാനത്തിന്റെ പ്രവേശനദ്വാരമത്രെ.

വിദേശാധിപത്യം.

(ലാലാജി)

വിദേശീയഭരണത്തിനു് അടിമപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു കഷ്ടാവസ്ഥ ഒരു രാജ്യത്തിനു് വരാവുന്നതല്ല. ശത്രുരാജാക്കന്മാരുടെ ആക്രമണവും കൊള്ളയിടലും മററും ഈ അടിമത്വത്തേക്കാൾ എത്രയെത്ര ഭേദം! കേവലം ആക്രമണത്തിനു് വരുന്നവൻ ഒരു കൊടുങ്കാററിനെപ്പോലെ രാജ്യമാസകലം ഇളക്കിമറിച്ചു് മുടിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവൻ കൊള്ളചെയ്തു മുതലുംകൊണ്ടു് ഒന്നുകിൽ തിരിച്ചുപോകുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടത്തന്നെ വാസമുറപ്പിച്ചു് കൂട്ടത്തിലൊരുവനായി തീ

ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. അലക്സാണ്ടർ, മഹമ്മദ്ഗസ്നി, ടൈമൂർ, ചെങ്കിസ്ഖാൻ, നാദർഷാ, അഹമ്മദ്ഷാഅബ്ദാലി, മുതലായവർ ആദ്യത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്. പുറമെ നിന്നു വന്ന് ഒടുവിൽ ഇൻഡ്യാക്കാരായിത്തീർന്ന സിതിയന്മാരും, ഹൂണന്മാരും ഇവിടെ വമ്പിച്ച രാജ്യങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ച മഹമ്മദ്ഗോറിയും, ബാബറും രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിൽ പെടുന്നു. രണ്ടവസ്ഥയിലും അവമാനവും ധനനാശവും നേരിടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷെ ആക്രമിക്കുവാൻ വരുന്നവരും ആക്രമിക്കപ്പെടുന്നവരും ഒടുവിൽ ഒന്നായിത്തീരുന്നതിൽ അല്പം ആശ്വാസത്തിന് വഴിയുണ്ട്. ഇരുകൂട്ടർക്കും കാലക്രമേണ രക്തസംബന്ധമുണ്ടാകുന്നു. വർഗ്ഗീയ ഗുണങ്ങളും സംസ്കാരവും അന്യോന്യം കൂടിക്കലരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ അവർ ഇവിടത്തെ ജനതയിൽ ലയിച്ച് അതുവഴി പൂർവ്വാധികം ശക്തിയും ഉണർവ്വും ഉള്ള ഒരുപുതിയ ജനതയും സംസ്കാരവും ഉത്ഭവിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് രാജ്യത്തിന് നഷ്ടവും ലാഭവും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം ദുരവസ്ഥകൾ നമുക്ക് സഹിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു പരരാജ്യത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മക്ക് കീഴടങ്ങിക്കിടക്കുകയെന്നുള്ളത് ഇതിനേക്കാൾ എത്രയോ ആപൽക്കരമാണ്. അതുകൊണ്ട് വന്നുചേരുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും അധഃപതനവും അവമാനവും മേൽ കാണിച്ച രണ്ടവസ്ഥയിൽ പോലും നമുക്ക് ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അത്രക്ക് അസഹ്യങ്ങളും ആത്മഘാതകങ്ങളും ആണ് തൻമൂലമുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങൾ. രാഷ്ട്റീയമായും സാമ്പത്തികമായും സൈനികമായും ഉള്ള സകല ശക്തികളും നാട്ടുകാർക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കാതെ കൈയ്യടക്കം ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവമാണ് ഈ മേൽക്കോയ്മക്കുള്ളത്.

ഉഷസ്സന്ധ്യ.

കെ. എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ

ശ്രീതാവിടും സുരനികേതമതിങ്കൽ നിന്നാ
ജാതാദരം ധരയിലിപ്പൊഴതി സ്വരാംഗി
പൂതാ ദയാ ലളിതമോദരം വളർത്തു-
ന്നോതാവുമ പ്രകൃതി താൻ സുജനസ്വഭാവം.

തങ്കാഭകോല്പമരുണൻ ജഡബാധ നീക്കാൻ
ലങ്കാധിനാഥരിപുപോലെ യുദിക്കമെന്നായ്
തൻകാന്ത ശീർഷമിഹ പൊക്കിയ കുക്കുടൌഘാ
വർകാഹളധ്വനി മുഴക്കി ജഗത്തൊടോതി.

ശോകപ്രകർഷ മറിവാനെന്നാത്ത ജീവജാലം
ശോകപ്രഹർഷമവിഭാത സമാഗമത്തിൽ

നാകപ്രതീതിയരുളും ഭുവനം സമീക്ഷി-
ച്ചാകെ പ്രസന്നൻവദനത്തൊടു നിദ്രവിട്ടു ൩

ശുക്രാഖ്യതാരതിലകം സുഷമയ്ക്കൊട്ടും
ശുഭ്രാംബരങ്ങളും നിജമേനിയിലങ്ങുചേർത്തും
ഇക്കാലമൊട്ടു നവജീവിത ഭംഗിയാർന്നാം
നിസ്തൂന്നഷസ്സു ഭുവനൈകമനോഹരാംഗി ൪

പൂമാതിനൊത്ത ശുഭഗാത്രിയെ വാസരേശൻ
പ്രേമാലണച്ചനിശം പുണരാൻകൊതിയ്ക്കെ
ഈ മാന്യകാന്തയുടെ പൂരുവിടം വർണ്ണഭേദാൽ
സാമാന്യമാം നിലവെടിഞ്ഞൊരു രാഗമാർന്നു. ൫

കാലാത്മകന്റെ നിയമപ്പടിവന്നമോദം
ശ്രീലാലസ പ്പുലരിതൻ ഗുണസഞ്ചയങ്ങൾ
ബാലാനിലൻ തഴുകിടും തരുശാഖയോടും
ആലാപമാർന്നിടുവതുണ്ടു വിഹംഗവൃന്ദം ൬

ഈ ലോകബന്ധുവിനു പഞ്ചമകൂജനത്താൽ
കാലോചിതം ഭവികമാകയിലോതിനിൽക്കെ
താലോലമാടിലതയും ഹിമബിന്ദുതൂകി-
ച്ചേലോടുചെയ്വു ശുഭലാജമഹാർച്ചനത്തെ ൭

തങ്കദ്യുതി ജ്വലിതമഞ്ജുളഗാത്രനായി
തൻകാന്തനന്തികമണഞ്ഞതുപാർത്തനേരം
പങ്കത്തിൽ നിന്നപുതുപത്മമൊരു തെളിഞ്ഞിതു;
മങ്കയ്ക്കു തൻപ്രിയ സമാഗമമോദമല്ലോ. ൮

സന്നദ്ധനാകുമരുണന്റെ മഹോദയത്തിൽ
ഖിന്നത്വമാർന്ന ശശിയംബുധിയിൽ പതിച്ചു
മന്നിങ്കലാരറിവതീശപരശാസനം—നാ-
മൗന്നത്യമാർന്നു ഭുവിവാഴ്വതധോഗതിയ്ക്കോ? ൯

ചെന്താമരപ്പൂമണത്തെ ഹരിച്ചുകൊണ്ടി-
ട്ടെപ്പൊഴുതാൽ കേളിഗൃഹമൻപൊടു പൂകിടുമ്പോൾ
മാരുതൻ കരാമ്പുജപരിലാളിതയായ് സ്വകീയം
പെൺതുമ്പലാമ്പലുമ വ്യഥയങ്ങുവളർന്നിടുന്നു. ൧൦

പാലൊത്തിടും കിരണപാളി ചൊരിഞ്ഞചന്ദ്രൻ
കാലപ്പിഴയ്ക്കൊടുതയിങ്കൽ നശിച്ചനേരം

ആലംബമററ നിശചിന്നിയതാരഹാരം
പോലങ്ങുകാണ്മൂകുസുമങ്ങൾ തരുച്ചുവട്ടിൽ ൧൧

സല്ലീലമങ്ങു സുമവാടികൾതോറുമിപ്പോൾ
വല്ലീസമീപമണയും മധുപവ്രജങ്ങൾ
ഫുല്ലപ്രസൂനതതി തൻ മകരന്ദമെല്ലാം
മെല്ലെക്കവൎന്നു വിടരുന്നവിധം മദിപ്പൂ. ൧൨

മന്നിങ്കലീത്തിമിരബാധയൊഴിച്ചിടാനായ്
മിന്നുന്ന ഗോപ്രസരമൊട്ടു ലഭിക്കമൂലം
തന്നംഗശോഭിതദിഗംഗനജാതമോദം
തെന്നൽ ചലേന നെടുവീൎപ്പുകൾ വിട്ടിടുന്നു. ൧൩

ദൈവം പുരാണകഥകൾക്കിടയിങ്കൽ വാസൻ,
ഈ വൻപെഴും മനുജനാണുലകിങ്കലീശൻ;
ഏവം പറഞ്ഞു ചിലമൂഢർ വസിപ്പതോൎത്താ
ഭാവം പകൎന്നു പ്രകൃതീശ്വരിതൻ മുഖാബ്ജം ൧൪

നിത്യം തമോപടലിയിങ്കലുഴന്നമേലും
മൎത്ത്യൎക്കു ഭാസ്കരസമാഗമമേകിഭാഗ്യം
കൃത്യപ്പടിക്കുലകമാകെ മഹസ്സിനായി-
ട്ടത്യന്തഭക്തിയൊടു കൂപ്പുക കൈകൾ നമ്മൾ ൧൫

ഇക്കാഴ്ചയിക്കമര ലോകസുഖത്തെ നൽകും
ചിൽക്കാതലിൻ മഹിമയെന്തുരചെയ്തിടട്ടെ!
ഇക്കാഴ്ചകണ്ടഖിലലോകപിതാവിനെ നാ-
മുൾക്കാമ്പിലോൎത്തിതാനന്ദസുഖം വളൎത്താം. ൧൬

'ഒരു വനകുസുമം.'

(കെ. ടി. [illegible])

അതിശയമകതാരിൽ ചേൎക്കുവാനെന്നതാട്ടായ്
ക്ഷിതിയിതിലൊരുഭാഗം കാനനാക്രാന്തമായി
തരുനിരയിടതിങ്ങിപ്പൊങ്ങി നില്ക്കുന്നിടത്തായ്
ഒരുചെറുകുസുമത്തിൻ ഗന്ധമോടും ലസിപ്പൂ. ൧

അതിനുടയ സുഗന്ധം കാട്ടിൽ വ്യാപിച്ചുമന്ദം
വിലസിയ പവമാനൻ തന്റെ ബന്ധുതയാൎന്ന്
നിരുപമതനുകാന്തിശ്രീയോടാ കാട്ടിനുള്ളിൽ
നിജവിജയപതാകാമാതിരിപ്പോൾ മോടിയേറി. ൨

കരികരടിതുടങ്ങി കാട്ടുജന്തുക്കളെല്ലാ-
തവിടെ മനുജവാസം പാരമേറ്റോപ്രയാസം
അവിടെയൊരുസുമം കൊണ്ടെന്തുപോൽസാധ്യമീമ-
ട്ടിഹവിധിവികൃതിത്വം ഹന്തകാണിച്ചിടുന്നു. ൩

ചെറുപവനനടിക്കും നേരമക്കാനനത്തിൽ
വളരുമരിയസൂനം ഗന്ധസംഭാവനാർത്ഥം
തെളിവൊടുമടികൂടാതാണു വാഴുന്നതെന്നാ-
കിലുമിതു വിലയില്ലാതായി വല്ലാതെയായി. ൪

പകലിരവിരതേടി കാടുതോറും നടക്കു-
ന്നവകളൊരു വിവേകം ചേരുവോരല്ലനൂനം
അവകളൊരു സുമത്തിൻ ഗന്ധമേറ്റോഗ്രഹിക്കാ-
നതികുതുകമിയന്നോരല്ല പിന്നെന്തുചെയ്യും. ൫

അതിമൃദുലദുകൂലം പോലെഴുംപല്ലവംകൊ-
ണ്ടമലതരവിലാസം മൂടിയക്കാടുതന്നിൽ
തരുനിരയിലൊളിക്കും കേശമാനക്രിരുട്ടാൽ
തവശുഭമതിമാത്രം കാണുവാനിങ്ങശക്യം. ൬

തദനു സുലഭമാകും കാനനശ്രീവിലാസം
തടവിന തവദേഹസ്പർശമേറ്റുള്ള സൌഖ്യം
നിരുപമ പരമാനന്ദാനുഭൂതിക്കു തുല്യം
ധരയിലിഹഭവിക്കുന്നോർക്കു ഭാഗ്യംഭവിപ്പൂ ൭

ഹിമകണമതുദേഹത്തേറ്റു ശുദ്ധിഭവിച്ചു-
ള്ളൊരാനന മുഖപച്ചപ്പട്ടുതങ്ങുന്നില്ലേ
ശിവ! ശിവ! വലകെട്ടി കാട്ടിൽവാഴും ചിലന്തി-
ക്കിതവനിറതുമാംഗം തൊട്ടശുദ്ധം വരുത്തും. ൮

അതികഠിന തമസ്സാർന്നുള്ളൊരല്ലികളിലിന്ദു-
പ്രതിമ ഗഗനമധ്യം തന്നിൽ മിന്നുന്നപോലെ
താരതമതരവൃന്ദംകൊണ്ടിരുണ്ടുള്ള കാട്ടിൽ
നടുവിലതിവിലാസത്തോടു ശോഭിച്ചിടുന്നു. ൯

അനിയമകൃതമാകാ ദൃഷ്ടിയാൽ നിന്റെയാഗം
പ്രതിതവപന ലക്ഷ്മീസുസ്മിതശ്ശോഭയേല്ലോ
കബളിതമധുപങ്ങൾക്കുള്ള സന്താപമെന്നിൽ
സ്വകബളമതുചുട്ടും സൂനമേ ഞാനറപ്പൂ. ൧൦

ഒരു മധുകണമാശിച്ചോടിയെത്തുന്ന വണ്ടിൻ
ഗതി വഴിയിൽ മടക്കിച്ചുരൽമുള്ളിൻ ഗണങ്ങൾ

തവതാരവിഹമൂടിക്കൂടിയിട്ടന്യലോക
ക്കവകൃതിയരുളുന്ന ഭുജ്ഞനപ്രാഭവംപോൽ. ൰൧

കിമപിദിവസമേവം പോകുമപ്പോൾ ജഗത്തിൻ
നിലചെറുതകലുന്നു ജീവിതം നീങ്ങിടുന്നു.
ഇടയതിലപരന്മാർക്കായിനാം നല്ലതെന്തെ
ങ്കിലുമിഹ ചെറുതേകി പോകണം നൂനമേകോം. ൰൨

ക്ഷറവൊരുചെറുതും നീയേശിടാതാസ്ഥമൊട്ടി-
ട്ടുമരുമളു നിനച്ചിട്ടാശയാ ഭൃംഗസംഘം
നികടമതിലണഞ്ഞിട്ടെത്തിനോക്കിട്ടിനങ്ങാം
ശ്ശുപഥമൊട്ടുനയിച്ചോരാണു നീ കാരണത്താൽ. ൰൩

അവിടമുളകഴിഞ്ഞെന്നല്ല നീ നല്ലപോലെ
വികസിത തനുതോടും പൂർണ്ണസൗഭാഗ്യമോടും
ഒരുയുവതികണക്കെ ക്കാമുകക്കാശയത്തിൻ
ച്ചപലതയുളവാക്കി പ്പൂക്കളിൽ രഞ്ജിതയായി. ൰൪

സുരുചിര തവരൂപപ്രൗഢിയാലുള്ള നാരീ
ജനമുടിയിലണഞ്ഞിട്ടെത്ര വാഴുണ്ടെനീയോ
വിലവളരെനശിച്ചിട്ടി ചൊട്ടുകോട്ടിൽവാഴും
നിലയതുനിരൂപിക്കാൻപോലുമേ ശക്യമല്ല. ൰൫

സുകൃതമതുലഭിക്കാം പാദസംസ്പർശനംകൊ-
ണ്ടയിതവവിലയാകിൽ ഈശപാദാരാധനാർത്ഥം
അസുലഭതയാലുള്ളോരുനിൻ ജീവിതംകൊ-
ണ്ടഹാ! ഹാ! ജഗദീശൻ തള്ളിനിന്നൊവനത്തിൽ. ൰൬

അതിരുചിരവപുസ്സാർന്നാകവെ കണ്ണിന്നക-
ണ്ടരിസുഖമരുളുന്നോരണ്ടുനിൻ കൂട്ടുകാരിൽ
അവരൊരു ഗുണമില്ലാതങ്ങു ബാഹ്യപ്പകിട്ടാൽ
ഉലകിതു കപടംകൊണ്ടാണഹോ കേറിനില്പൂ. ൰൭

പുറമതുഗുണമേറും പോലകത്തുംഭവിച്ചാ-
ലസുലഭമതാണെന്നാപ്തവാക്യം സമർത്ഥം,സ-
കലഗുണമൊട്ടിടാത്താ സജ്ജനക്കൂട്ടമവ്വീ
തലമതിലൊരിടത്തും കാണവാനഞ്ഞൊരുക്കാ. ൰൮

അനവരതയിയന്നുള്ളോരു സംസാരദുഃഖം
ചെറുതുമനുഭവിപ്പാനിന്നു ഞാനില്ലയെന്നു
മനമതിൽ നിരൂപിച്ചിസ്സുതപശ്ശക്തിക്കിരിപ്പാം
കൊടിയവനമതിങ്കൽ സന്യസിക്കുന്നുവോ നീ. ൰൯

അപരനയനഗോചരമല്ലാതിക്കൊട്ടുംകാട്ടിൽനിന്നി-
ട്ടുപരമങ്ങുണമില്ലാതാകയാൽ നിൻനിമിത്തം.
വനസുമമിതിലോകർക്കാകവേ പേർവിളിക്കാൻ
തരമൊട്ടതുമേകം നീ ജയിച്ചാലുമേവം. ൧൦

ഒരു വേർപാട്.

(കെ. സി. സഖറിയാ; ക്ലാസ്സ് 2)

സുവർണ്ണനികാശശ കാലജാല-
കരപ്രസൃതപ്രഭയാൽ മനോജ്ഞൻ
ബാലാരുണൻ പൂർവ്വനഭസ്സിലേറ്റം
പ്രശാന്തസൗഭാഗ്യമൊടേറിനിന്നു. ൧

ഇളങ്കിളിക്കാറ്റനവദ്യമാമാ-
മാനന്ദമേകംപടി വീശിടുന്നു
കളരവത്താൽ ചെറുപക്ഷിവൃന്ദം
റാഴ്ത്തുന്നിതോരാൽ പ്രകൃതിപ്രഭാവം. ൨

ചേതസ്സമാകർഷകമായൊരീസു-
പ്രഭാതകാലാമലവേളയിങ്കൽ
മാകന്ദവൃക്ഷച്ചുവടിങ്കലായി
മങ്കക്കൊടിതന്നുലൊരാർത്തിനില്പൂ ൩

ഖാലത്തെഴും മോഹനമായകാഴ്ച
കാണാനണഞ്ഞൗത്സുക ഭാവമോടെ
നിര്യൂന്നതാം കേരളലക്ഷ്മി തന്റെ
സാദൃശ്യമപ്പെണ്മണിയാണ്ടിരുന്നു. ൪

സൗഭാഗ്യസമ്പത്തികളാണൊരാത്ത-
നാവിർഭവിച്ചായവളിം തന്റെമുമ്പിൽ
സന്താപഭാവം പ്രകടീഭവിച്ചും
മുഖത്തൊട്ടും ചേഷ്ടകളൊട്ടുമപ്പോൾ ൫

യുവാവവൻ പുഷ്പവിരം വാടിയേറ്റം
വിളർത്തു വൈവർണ്ണ്യമിയന്നിരുന്നു
പൂന്തിങ്കളിൻ കാന്തികലർന്നൊരെറി
വിയർപ്പുനീരാൽ നനവേറിരുന്നു. ൬

പ്രാണാധിക പ്രേഷ്ഠനിലുത്ഭവിച്ച
താപാതപാത്യാഹതിയേല്പയാലെ
ഭാവം പകൎന്നാനു പരുങ്ങിനിന്നാ-
മൃദ്വംഗിയോട സ്സുകുമാരനോതി:- ൭

"മന്മല്ലികേ! നിൻ പരിശുദ്ധരാഗ-
പ്പൂവാലനല്പന്യ മരന്ദമത്ത
ന്നാസ്വാദനം ചെയ്തു കൃതാൎത്ഥനാകാ-
നാഗ്രഹിച്ചു ഞാനംബരപുഷ്പകാമി. ൮

ത്വൽകൈകളാൽ പാകിയ വിത്തുമെല്ലെ
മുളച്ചുപൊങ്ങാൻ തുനിയുമ്പോഴേയ്ക്കു
പറിച്ചെറിഞ്ഞീശ്വരനോഗ്രദുഗ്ഗ-
ച്ചെന്തീയിൽ നാമായതിനെന്തു ചെയ്‌വൂ. ൯

ബാലേ! മനോജ്ഞാംഗി! മദീയജീവി—
താലംബമേ! ഹാ! ഹതഭാഗ്യനാം ഞാൻ
കാലേയ കാലക്കെട്ടു ധമ്മലോപ-
ത്താലോമലാളെ പ്പിരിയേണ്ടിവന്നു. ൧൦

ത്വല്ലോചനത്തിന്നടിമപ്പെടാതെ-
യയാതിതൻ വാക്കുകൾ കേട്ടിദാനീം
മഹാപരാധാന്വിതനാക്കിയെന്നെ
വധിക്കുവാൻ കല്പന നല്കി മന്നൻ. ൧൧

ചൊല്ലാനൊരാരി ക്കേരളമേദിനിയ്ക്ക
കളങ്കമേററീടുവതിന്നകഷ്ടം!
ആചന്ദ്രതാരത്തെ ച്ചെളിയിൽ ചവിട്ടാൻ
ചെയ്യുന്നു ഭൂപാലകനീവിധത്തിൽ. ൧൨

രാജ്യാധികാരാധിക ദുഷ്പ്രയോഗ-
ത്താലാധിയാമാഴിയിലാണ്ടു പാരം
വലഞ്ഞുവാഴും മമസോദരന്മാ-
രൊട്ടേറെയുണ്ടി ച്ചെറുനാട്ടു തന്നിൽ. ൧൩

പോകട്ടെ പ്രാണേശ്വരി! മദ്വിയോഗ-
മേകട്ടെ മന്നന്നു ചാരിതാൎത്ഥ്യം
ഇക്കൂരിരുട്ടൊക്കെ വെടിഞ്ഞിടാനാ-
യീശൻ വരന്തന്നു കൃതാൎത്ഥനായ്" ഞാൻ. ൧൪

സുനിർമ്മല പ്രേമമണിപ്രദീപ-
പ്രഭാവിലാസം ഗതമാകുലാം
സംസാര കാന്താരതലത്തിലെപ്പോഴ്-
മുള്ളേറ്റു ഞാൻ വേദനയാർന്നതില്ല ൯൫

നാഥന്റെ പൂവാടിയിലുല്ലസിക്കും
താരാക്കിടാങ്ങൾക്കു തളർച്ച തീർപ്പാൻ
മജ്ജീവനിശ്വാസ സമാജ്ജനത്താ-
ലാകാ, മതെന്തിന്നു മുടക്കിടുന്നു! ൯൬

ആകാശതാപിഞ്ഛ വനാന്തരത്തി-
ലാരോഹണം ചെയ്തു നിശാമണാളൻ
ലാത്തിടവേ മാമക സന്നിധാന-
മാനന്ദ സന്ദായകമായിരിക്കും! ൯൭

സച്ചിന്മയൻ വാഴുമിടത്തിലെത്തി
വേഗത്തിൽ ഞാൻ നിർവൃതി നേടിടട്ടെ,
ഇഹോപ ഭോഗാഹതി ബാഹ്യമാമ-
ദ്ദിവ്യപ്രദേശം രമണീയമല്ലോ! ൯൮

മജ്ജീവസർവ്വേശ്വരി! നീ വഹിക്കും
സംശുദ്ധരാഗ പ്രഭയൊന്നതന്നെ
മാർഗ്ഗം തെളിച്ചാ മഹനീയമായ
പുണ്യസ്ഥലത്തെന്നെ നയിച്ചിടട്ടെ. ൯൯

ജഗന്നിയന്താവു കനിഞ്ഞുകാക്ക-
മാരമ്യ ദേശാഗതയായിടുമ്പോൾ
ആരോമലേ! വേർപെട്ടമീ നമുക്ക-
മനന്ത സൌഹാർദ്ദമായ് ഭവിക്കാം. ൱൦

നീലാരവിന്ദാക്ഷി! നിനയ്ക്കിലെത്ര-
നിസ്സാരമേതാദൃശ സംഭവങ്ങൾ
സൌദാമിനീ പല്ലവസാമ്യമാളും
സുഖങ്ങളല്ലാതിവിടത്തിലുണ്ടോ? ൱൧

വിയോഗമാമോരലയാതിരിപ്പാ-
നാത്മസ്വരൂപൻ വരമേകിടട്ടെ!
കാരുണ്യമദ്ദേഹമിയറ്റുവാനായ് ,,
ത്വച്ചേവടിത്താരിണ കൂപ്പിടുന്നേൻ". ൱൨

നാവാടിയില്ലുത്തര മോതുവാന-
പ്പാവത്തിനൊന്നായവളമ്പരന്നു
സംഭ്രാന്തിയാലത്തറമേൽ പതിച്ചാൾ
ഞെട്ടററ വാടാമലരെന്നപോലെ. ൨൩

ഹാ! കഷ്ടമത്യുത്തമരാഗികൾക്ക-
മീവണ്ണമാപത്തു വരുന്നുവെന്നോ
നന്മയ്ക്കു നാകസ്ഥലമായിരിക്കാം
സങ്കേത, മിപ്പാഴ്മരുഭൂമിയല്ല!. ൨൪

സ്വാമി കൌടില്യാനന്ദൻ.

(കെ. ഗോവിന്ദൻ, ക്ലാസ്സ് 2)

വിശ്വവിശ്രുതന്മാരായിത്തീന്നിട്ടുള്ള പല മഹാത്മാക്കളുടേയും ജന്മഭൂമിയാകുന്നു നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി. മററു പല വിധത്തിലും പാശ്ചാത്യർ ഇൻഡ്യാക്കാരെ അതിശയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, തത്വചിന്ത മുതലായവയിൽ അവക്കു ജയിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നാകുന്നു എന്റെ വിനീതമായ വിശ്വാസം. വിവേകാനന്ദൻ, രാമതീത്ഥൻ മുതലായ പുരുഷരത്നങ്ങൾ അമേരിക്കാ, ഇംഗ്ലണ്ടു, ജപ്പാൻ മുതലായ പല ദേശങ്ങളിലും ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ നിസ്സീമവും അതുല്യവുമായ അദ്ധ്യാത്മവിദ്യാസമ്പത്തിന്റെ മഹനീയ ഗുണങ്ങളെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു. തദ്വാരാ ഇൻഡ്യാക്കാരെപ്പററി ഒരു ശാശ്വതമായ മതിപ്പിനും കാരണമാക്കിയിട്ടുണ്ടു.

ഹിമവൽസേതുപര്യന്തം അനേകം പ്രസിദ്ധന്മാരായും സുഗ്രഹീതനാമാക്കളായും പല സന്യാസികളും ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടു എങ്കിലും സ്വാമി കൌടില്യാനന്ദനെപ്പോലെ ഒരു തേജോമൂർത്തിയെ കാണുകയില്ല എന്നു തന്നെയാണു മിക്കവരുടേയും അഭിപ്രായം. കൌടില്യാനന്ദൻ എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ വായനക്കാർക്കു ഒരു അസംതൃപ്തിക്കു ഇടയുണ്ടാവാം. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഈ നാമധേയം പവിത്രചരിതനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാകുന്നു. ശിഷ്യനെപ്പററി ഫലിതത്തിനായി അദ്ദേഹം കൌടില്യാനന്ദൻ എന്നു ഒരിക്കൽ പറകയുണ്ടായി. ഗുരുവിന്റെ വക്ത്രഗഹ്വരത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടതാകകൊണ്ടു അദ്ദേഹം സസന്തോഷം ആ നാമധേയത്തെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു. മഹത്തുക്കളുടെ മഹനീയ ഗുണങ്ങളെയാണല്ലോ കണക്കാക്കാറുള്ളതു. അല്ലാതെ അവരുടെ നാമധേയാദികളല്ലല്ലോ? അതിനാൽ

വായനക്കാരെ! പേരു കേട്ടു ഭ്രമിക്കരുതു്. എന്നാൽ എനിക്കു ഇദ്ദേഹത്തെപ്പററി സ്വല്പം പറയാനുള്ളതിനെ ഒട്ടുവിലെങ്കിലും പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അദ്ദേഹം എവിടെ! ഞാനെവിടെ!

സർവ്വസംഗപരിത്യാഗികളെന്നു് നടിച്ചു കണ്ണുമുതൽ പാദംവരെ മറയ്ക്കുന്ന കാഷായ നെട്ടംകുപ്പായവും ധരിച്ചു കമണ്ഡലുവും പേറി "ഉദരനിമിത്തം ബഹുകൃതവേഷം" എന്നനിലയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഉദരംഭരികൾ ഈ ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിൽ സുലഭമാകുന്നുവെന്നതു് ലോകവിദിതമാണല്ലോ? എന്നാൽ ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിലോ ആദ്യംപറഞ്ഞ മഹാത്മാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിലോ നമ്മുടെ യോഗീശ്വരനു് സ്ഥാനമില്ല. യാതൊരു പ്രമാണത്തിലും അദ്ദേഹം അടങ്ങുകയില്ല. സ്വഭാവാദികൾ ഇതര യോഗീശ്വരന്മാരിൽനിന്നു വളരെ ഭിന്നമായിരിക്കും എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു "അണിമാവു് മഹിമാവു്," മുതലായ അഷ്ടസിദ്ധികളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. മഹാന്മാരുടെ ഇംഗിതങ്ങൾ അറിവാൻ എളുപ്പമല്ലല്ലോ.

ഉത്തുംഗവും ഉജ്വലവുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വദനസരോരുഹത്തെ ശരിയാംവണ്ണം വർണ്ണിക്കേണമെങ്കിൽ, സുപ്രസിദ്ധനായ മഹാകവി മാഘനേയോ മററോ ക്ഷണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിശാലവും നിമ്നവുമായ ഫാലപ്രദേശം, ദീപ്തിമത്തുക്കളായ ലോചനയുഗ്മം, തിലപുഷ്പത്തോടു തുല്യതവഹിക്കുന്ന നാസിക, പുഞ്ചിരി തൂകുമ്പോൾ രണ്ടുചുഴികൾ വീഴുന്ന കപോലസ്ഥലികൾ, മുല്ലമൊട്ടുപോലുള്ള ദന്തങ്ങൾ, വ്യൂഢമായ ഉരസ്സു്, മുതലായവ ഇതരന്മാരിൽനിന്നും വളരെ ശോഭനമായ വിധത്തിൽ ഭിന്നമായിരുന്നു.

ലോകത്തിലെ സകല വസ്തുക്കളിലുംവച്ചു് ഭംഗിയേറിയ ശ്രീനാരദൻ, യാതൊരു സഹായവും കൂടാതെ ഗമനപ്രയാണം ചെയ്തുവെന്നു, ശ്രീഹർഷകവി സാമ്രാട്ടു് നൈഷധത്തിൽ വർണ്ണിച്ചതിനു് ശേഷം അദ്ദേഹം നാരദനെപ്പററി പിന്നീടു ഒന്നുംതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചു കേൾക്കുവാൻ ഇടവന്നില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് പണ്ഡിതസാർവഭൗമനായ പി. കെ നാരായണപിള്ള അവർകൾ വ്യസനിക്കുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ കൌടില്യാനന്ദനെപ്പററി പല ജനങ്ങളും മൂകരായിരിക്കുന്നല്ലോ എന്നു്.. വിചാരിച്ചു് ഞാനും വ്യസനിക്കുന്നില്ലെന്നില്ല.

അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചു് വല്ലതും അറിവാൻ ഇടയുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ സമീപിക്കയേ നിർവാഹമുള്ളു. "താടിശേഖരനെന്നും" "മുദ്രാനന്ദ"നെന്നും പേരായി അദ്ദേഹത്തിനു രണ്ടു് അന്തേവാസികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കൌടില്യാനന്ദൻ "സ്വയംഭൂ"വാകുന്നതായ വിധാതാവിന്റെ നിത്യ താഡനത്താൽ ഏററുവന്ന താടിയോടുകൂടിയ ആ മഹേശ്വരൻ പുലമ്പിയതായിട്ടു് ഓർമ്മിക്കുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേ

ഹത്തിന്റെ ആ പ്രസ്താവന സ്വീകരിക്കുന്നതിന് വഴി കാണുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അപ്രമാണജല്പനത്തിൽ അശേഷം വൈമുഖ്യമുള്ള ആളായിരുന്നില്ല "ഭാട്ടിഭ്രംശൻ." ഉദയാനന്ദനാണെങ്കിലോ അദ്ദേഹം നിരക്ഷരകുക്ഷി. ഒന്നുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് അറിവില്ല. അത്യഗാധമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദരഗഹ്വരത്തെ അളക്കുന്നതിന് പ്രപഞ്ചശില്പികൾ ഇതുവരെയും ഒരു മാനദണ്ഡം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് സാധിച്ചിട്ടില്ല. കോലാഹലകഠോരനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്ജാലകോലാഹലം, സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രതയെ വ്യക്തീകരിച്ചിരുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യായഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പററി ഇവിടെ വിചിന്തനം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

മഹൽഗുണങ്ങളുടെ കേദാരമായിരുന്ന അദ്ദേഹമെങ്കിലും അവയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവാൻ തക്കവിധം ശക്തിമത്തായ ചില ദോഷങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള യഥാർത്ഥവും പ്രസിദ്ധവുമാകുന്നു. "സർവ്വം ബ്രഹ്മമയം" എന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതിനാലാണ് അദ്ദേഹം ചില സമയത്ത് ചില അട്ടഹാസങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതു് എന്ന് ഉദയാനന്ദൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതു് 'കപടഹാസ്യം' കൊണ്ട് കഠോരമായിട്ടാണ്, എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. സഹൃദയരെല്ലാം ആനന്ദഭരിതരായി കാണുമ്പോൾ തന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ ബഹിർഗ്ഗമനമാകുന്നപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കപടഹാസം. അല്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാധാരണയായി സ്നേഹിതന്മാർ തമ്മിൽ ശണ്ഠകൂടുമ്പോളാകുന്നു ഇദ്ദേഹം തന്റെ വക്ത്രകന്ദരത്തിന്റെ കവാടവിപാടനം ചെയ്തു് ദന്തപങ്ക്തികളെ മുഴുവൻ കാട്ടി ഹസിക്കാറുള്ളതു്. ഹൃദയത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന അസൂയയുടെ ബഹിർഗ്ഗമനം ആണെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ വളരെ യോജിക്കുമായിരുന്നു. സ്വാർത്ഥമായിട്ടു് വല്ലതും സാധിക്കുവാനാണെങ്കിൽ ആ സമയത്തും അദ്ദേഹം അട്ടഹസിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധേയം തന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ [നാസ്തികൾ] മിക്കവാറും "അനാഥനായി"രിക്കുന്നുവെന്നാ ശരിയായി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന എനിക്ക്, മററുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം ഏതുവിധവും ഇരിക്കട്ടെ, ഇങ്ങിനെ തോന്നുന്നതു്.

ആ "കല്പ്പകോടാശപാദ്യൂദപ്രദ"ന്റെ ആദ്യം മുതലുള്ള ചരിത്രം "ആധുനികചാണക്യ"നായിത്തീർന്നോ? തിരിഗ്രഹിക്കുക എന്നതു് "ആധുനികചാണക്യ" എന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന നായൻസ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ച്ചു നേരംപോക്കുന്നവരെന്ന് തപ്പുമാക്കുന്ന ഒന്നാണ്. സ്വഭാവഭേദം ചെയ്തു മനസ്സിലാക്കുന്നതുപോലെ സാധിക്കുന്നതു് മഹത്തായ ഫലമായിരുന്നുവെന്നു മാത്രം അറിയാം.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങൾ കൊണ്ട് തോലനം ചെയ്യുന്നതായാൽ അദ്ദേഹത്തിൽ അന്തർലീനങ്ങളായ പല സംഗതികളും വെളിപ്പെട്ടുവരുന്നതാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർക്കശപ്രവൃത്തികൾ പലതും സൂക്ഷ്മമായ വീക്ഷണം ചെയ്തിട്ടുള്ള അസ്മാദൃശന്മാർക്ക് അദ്ദേഹം ഒരു "യോഗീശ്വരൻ" എന്നു പറയുന്നതുതന്നെ കർണ്ണകഠോരമായി തോന്നാതിരിക്കയില്ല. സത്യവും അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ ഗ്രഹാന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. സഹപാഠിയായ ഉദയാനന്ദൻ പാണ്ഡിത്യമാകുന്ന "സനാതനവാദ്യം" മുഴക്കുന്നു. "മനുഷ്യരുടെ അന്തരംഗത്തിൽ സദാ സമയത്തും പൊരുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സദ്വികാരങ്ങളുടേയും, ദുർവികാരങ്ങളുടേയും ആഖ്യായനചരിതം" തന്നെയാകുന്നു ലോകചരിത്രം എന്നതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

അജ്ഞാതകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തെ പരാമർശിച്ച് "ഐതിഹാസം" പ്രണീതമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത സന്ദർഭാനുസാരം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

ശിവരാത്രിനാൾ അദ്ദേഹത്തെ ആദ്യവാരണപ്പുറത്തുവച്ച് കാണുന്നതിന് എനിക്കിടയായി. ശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തായി തിരുവളപ്പാലത്തിലോ അതോ വേറെ കിഴക്കേവശത്തു് എവിടെയോ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കഠിനാസനസ്ഥനായി ആ സായാഹ്നത്തിൽ — ഈശ്വരചൈതന്യം പ്രകൃതിയിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായ നിലയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ആ സമയത്തു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് എനിക്കു കാണുവാൻ ഇടയായി. ശിഷ്യഗണങ്ങളും സമീപത്തുണ്ടായിരുന്നു. നിർവികല്പസമാധിയും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് പണ്ഡിതനാകട്ടെ, പാമരനാകട്ടെ, കലജ്ഞനാകട്ടെ, ശ്രുതജ്ഞനാകട്ടെ, ആസ്തികനാകട്ടെ, നാസ്തികനാകട്ടെ, ഉത്കൃഷ്ടനാകട്ടെ, നികൃഷ്ടനാകട്ടെ, ബുഭുക്ഷുവാകട്ടെ, മുമുക്ഷുവാകട്ടെ, ബ്രഹ്മാണ്ഡമാകട്ടെ, പിണ്ഡാണ്ഡമാകട്ടെ, എല്ലാം സമഭാവത്തിൽ തോന്നാതിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ല. ഭിന്നരീതിയിലാകുന്നു തോന്നുന്നതു് എങ്കിൽ "കൗടില്യാനന്ദ" വാക്യവൈഭവത്തിന് ഞാൻ ഇവിടെ നമസ്കരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ" മനുഷ്യജീവിതം ദുഃഖജനകമായ നാനാത്വത്തിൽനിന്നും ശാന്തിനികേതനമായ ഏകത്വത്തിലേക്കുള്ള ഒരു യാത്രയാകുന്നു." കാലചക്രഗതിയോട് തുല്യവേഗത്തിൽ യോഗീശ്വരൻ പദത്രാണാരൂഢനായി തീർത്ഥപ്രയാണം ചെയ്യുന്നു. "ബുദ്ധിമാനിയാം ജ്ഞാനാമൃതം ഉണ്ണവൻ". നിസ്സംഗസുന്ദരവും പ്രശാന്തവുമായ ജീവിതത്തെയാകുന്നു തരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. വായനക്കാരേ! നിർവൈരമാനസരും സദ്ഗുണങ്ങളുടെ പ്രതിബിംബധാരകളുമായ നിങ്ങളോട് വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അന്നത്തെ പൂർണ്ണേന്ദു.

(മഞ്ജരി)

(പി. കെ. ചാത്തുക്കുട്ടിമേനോൻ.)

നിത്യമോരോരോ ഭാഗം വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു
പത്തുമൊരഞ്ചും ദിനങ്ങളാലെ
ചൊവ്വാരിഷ്ടെല്ലാമകന്നിതാ പൂർണ്ണേന്ദു
ലീലയായ് പൂർവ്വാദ്രി തന്നിടയിൽ
കൂടിതാ പുഞ്ചിരിതൂകിയുംകൊണ്ടിപ്പോൾ
പാടുന്നു! പാടുന്നു! വാനിലേയ്ക്കായ്
കാകന്മാരുള്ളാരവാനാം ജനനിതൻ
മാറാകെ താരഗണങ്ങളാലെ
വിണ്ണിലെ ശില്പിമാർ തീർത്തുള്ള ഹാരങ്ങ-
ളെണ്ണത്തിലദ്ദേവി ചാർത്തിനിൽപ്പൂ.
തങ്കത്തെ വെൺമകൾക്കിടാവിന്റെ
പുഞ്ചിരി കണ്ടുമനമലിഞ്ഞു
അദ്ദേവി വാരിയെടുത്തു തൻ ഗാത്രത്തിനെ
മാറോടണച്ചു മുകരുന്നിതാ.
സൌഖ്യമിതത്രയും ദുഃഖനികേതനം
തന്നിലേയ്ക്കൂവാനായി വെച്ചു
കോണിയൊന്നാണെങ്കിൽ നാമിപ്പോൾ കണ്ടേനെ
കാഴ്ച തൻ ഭാവിയെയൊന്നു നോക്കാം
ആകവേ മൂകമായ് ലോകമെല്ലാം, പിന്നെ
വാനിലേയ്ക്കൊന്നു ഞാൻ വീക്ഷിച്ചപ്പോൾ
സന്തുഷ്ടമാം വാനിലെ പൊൻതിങ്കൾ തന്നെയി-
ന്നയ്യോ! ശ്ശോ! ആരോ മറച്ചിടുന്നു.
എന്തൊരു സങ്കടം! ആരോയിതൌദ്ധത്യം
നിർദ്ദയം വന്നു ഗ്രസിക്കുന്നിതാ
ഇന്ദുവേ മുക്കാലും തിന്നാ ദുർവൃത്താ
വാനമൊന്നാകെ കറുത്തുകഷ്ടം!
കണ്ടില്ലെ! കണ്ടില്ലെ! കണ്ടോ കടക്കണ്ണു
കണ്ടിതമാന്റെ കൊണ്ടോ ക്രൂരനാം,
നമ്മുടെ സ്വന്തത്തിനെ വാനിൽ താൻ വിട്ടവൻ
ചെമ്മെ പോയെങ്ങോ മറഞ്ഞു ശീഘ്രം

കേളിയാർന്ന പെരിയാറു, ഓട്ടും
കേളിയും, കുളിരിയന്ന വാതവും,
ധൂളിക കതിർ പൊഴിക്കുമേറ്റവും ൧
കേ,ളിവനാധികമേകിടുന്നാഴൽ.

ഭക്ഷണത്തിൽ രുചിയും കുറഞ്ഞു,തോ-
ന്ന,ക്ഷണം ഭവതി! നിന്നെ വിട്ടതിൽ;
ശിക്ഷണയിൽ രസമഹോ! നശിച്ചു; രാ- ൨
വ,ക്ഷയുഗമടയാറുമില്ലെടോ!

നീ കനിഞ്ഞരികിലില്ലയെങ്കിലോ,
നാകവും നരകമായ്മാറിടും ശുഭേ!;
ശോകവാരിധിയിലാണ്ടുപോകിലും ൩
നിൻകടാക്ഷമതുതന്നെ, രക്ഷയാം.

ഓർക്കുവിൻ, സകല ഭാഗധേയമേ!
ആർക്കുമില്ല ചിരസുഖം ഭൂമിയിൽ;
നേർക്കുവന്ന പദവിത്തു, മേൽ, സ്വഭാ ൪
വോർക്ക, ഗിരീശനതി ഭക്തവത്സലൻ.

പ്രേമമായ മണിനൗകയേറി, മേൽ
വാമ ജീവിതമഹാർണ്ണവത്തിൽ, നാം ൫
ധാമമാ, മനിശ്ശനോരു, ഭാവുക-
സ്തോമമോടു വിഹരിച്ചിടാം ശുഭേ!

ലോകാവലി പൃമണിതൻ കതിരാൽ കട്ടത-
ബോകാധിവാസ മതങ്ങ്ര,-മലർവാടിയാക്കി
ങ്ങുകാമസെവ്വവ്യ സ്വമമാകിട, മാന്യരാഗ-
മേകാൻ തൊഴുന്ന സതതം പരമാത്മശാന്ത്യ.

തിരൈത്തുപ്പു മണ്ഡലത്തിലെ പോരാട്ടം.

(കെ. കെ. ജോപ്പ് ജോസ് 1)

ഭാരതത്തിലെ പൂങ്കാവനം എന്ന് ആരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടവരുന്ന വഞ്ചിരാജ്യത്തിൽ 'ആശ്ചര്യവാരി'മായി പരിലസിക്കുന്ന ആലുവാ ദേശം സകല ഐശ്വര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഈ ഇരുപതാം ശതാബ്ദത്തിൽ അതിന്റെ പ്രഖ്യാതിയെ ചിഹ്നനിദേവി

പ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്, അതിന്റെ ലലാടമാകുന്ന ആലങ്ങാട്ടുകുന്നിൽ കനകതിലകമായി അണിഞ്ഞിട്ടുള്ള 'കൃസ്ത്യൻ ഐക്യ കലാലയ'മാകുന്നു. ഈ ആലയത്തിലെ ഒരംഗമായി ഞാൻ ഭവിച്ചപ്പോൾ എന്റെ ഭാസുരമായ ഭാവിയെ പ്രത്യോദിപ്പിക്കുവാനുള്ള കതിരവൻ ഉദിച്ചുയന്നു എന്ന ബോധം എന്നിൽ ഉണ്ടായി. പ്രഭാതത്തിൽ രക്തവർണ്ണത്തിലുള്ള അരുണകിരണങ്ങൾ വീക്ഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ എന്റെ അല്ലലകന്ന ജീവിതമഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി എനിയ്ക്കു് ഉൾബോധം ഉണ്ടാകുക സാധാരണമായിരുന്നു. യഥാവിധി ചൊല്ലയെല്ലാമൊഴിഞ്ഞു വല്ലായ്മയൊന്നുമറിയാതെ ഉല്ലാസമോടെ ഞാൻ ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

“ഉഷ്ണകരൻ തൻ കരങ്ങളാൽ പകകൂടാതെ ചൂടണയ്ക്കു”വാൻ തുടങ്ങി. ഹിമശ്രീ പകർന്നതായ തണുപ്പൊന്നടങ്ങി. പക്ഷിമൃഗാദികൾ തണലന്വേഷിച്ചു് പോയിത്തുടങ്ങി. 'ടാഗോർ' ഹൊസ്റ്റലിലെ 'കോമൺ റൂമിൽ', ഓരോരുത്തർ പത്രപാരായണത്തിനു അടുത്തുതുടങ്ങി. തത്സമയം ഒരു കടലാസുകഷണം ചില എഴുത്തുകളോടുകൂടി ഇതാ 'നോട്ടീസു ബോർഡിൽ' കുടുങ്ങി. അതിൽ, ടി ഹൊസ്റ്റലിലെ നിവാസികളുടെ മൈത്രീബന്ധം ദൃഢീകരിക്കുന്നതിനും സരളമായ ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനുമായി ഒരു കമ്മററിയെ താമസിയാതെ തിരഞ്ഞെടുക്കുമെന്നുള്ള വാക്യങ്ങളെ എന്റെ നയനങ്ങൾ വ്യക്തമായി കണ്ടു. അടുത്ത നിമിഷം മുതൽ “ആ കമ്മററിയിലെ സിക്രട്ടറി സ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി സ്ഥാനാർത്ഥിയായി നിൽക്കണം” എന്ന സഹപാഠികളുടെ അഭ്യർത്ഥന എന്റെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ അവിരാമമായി അലച്ചുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു. അപേക്ഷയെ ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളതു വിദ്വാനു് ഭൂഷണമാണോ? മൗനം അവലംബിച്ചു് എനിയ്ക്കു് സമ്മതമാണെന്നു അവരെ അറിയിച്ചു. അനന്തരം ശയനഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു ആഗതനായി. ലോകം നിശ്ചഞ്ചലമായി. സമയം ഏഴരനാഴിക രാത്രിയായി. ഞാനൊ ഏകനായ മുറിയിൽ ഇരിപ്പായി. ആ സമയത്തു്, സ്വദേശസ്നേഹിതന്മാരെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാക്കുന്നതിനു ഈശ്വരന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു് സഹപാഠികൾ തെരുതെരെയെന്നു തള്ളിക്കയറുന്ന ആരവം എങ്ങും പ്രതിധ്വനിച്ചു. വീണ്ടും ഒരു നിശ്ശബ്ദത എങ്ങും വ്യാപിച്ചു. തുറന്നു കിടന്നിരുന്ന കപാടത്തിൽക്കൂടി അത്യാശയോടുകൂടി ഞാൻ എന്റെ അക്ഷികളെ അയച്ചപ്പോൾ അതിനൊരു പതനസ്ഥലമായി ഭവിച്ചതു്, മന്ദഹാസംചെയ്തു് എന്നിൽ സൂക്ഷ്മമായി ദൃഷ്ടിപതിച്ചുകൊണ്ടു് നിന്നിരുന്ന എന്റെ ഗുരുവരനെ ആയിരുന്നു. ആ ദീപാവലിയേററു് പ്രശോഭിക്കുന്ന മുഖത്തിൽ നിന്നും സ്ഫുരിച്ചിരുന്ന മന്ദഹാസം കളങ്കമായിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചിരുന്നില്ലാ.

“ഒരുത്തനെത്തന്നെ നിനച്ചിരുന്നാൽ
വരുന്നതെല്ലാമവനെന്നു തോന്നും”

എന്നത് എന്റെ കാര്യത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി തെളിഞ്ഞു. സത്യമായും "ഞാൻ തന്നെയാണു സിക്രട്ടറി"യെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. മന്ദഹസിച്ച് മന്ദം മന്ദമായി തന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളെ എടുത്തുവെച്ചുകൊണ്ട് ആനന്ദതുന്ദിലനായിവന്ന ആ ഉത്തമൻ ഒരു പരസ്യം ഞങ്ങൾക്കായി പതിച്ചു. ദൃഢമായ വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഗാഢമായി ഞാൻ അതിലൊന്നു കണ്ണോടിച്ചു. "ഹാ! വിധിയുടെ കഠിനം നീക്കിവെയ്ക്കാവതാണോ" ഇതാ ഉദ്യോഗവും കരസ്ഥമാക്കിക്കൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ 'ആചാര്യൻ', ജ്ഞാനവൃദ്ധനും, വയോവൃദ്ധനുമായ ആ മഹാത്മാവിന്റെ നാമം നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെ തിളങ്ങിക്കാണുന്നു!. ഇങ്ങനെ ആദ്യത്തെ പോരാട്ടത്തിൽ പൂജ്യസ്ഥാനത്തെ ആഗ്രഹിച്ച എനിക്കു പൂജ്യസ്ഥാനം കിട്ടുകയും ചെയ്തു

താരങ്ങൾ ഇരുപത്തെട്ടും തങ്ങളുടെ വാരപ്രേരിയുള്ള ദിവസങ്ങളെ അലങ്കരിച്ച് മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. നല്ല ചന്ദ്രികയുള്ള ഒരു ദിവസം രാത്രി. തനിവെളുത്തതായ ഒരു തുണ്ടം കടലാസ്സ് ചില വാചകങ്ങളോടുകൂടി ഇതാ ഞങ്ങളെയെല്ലാം ക്ഷണിക്കുന്നു. അതിൽ, 'വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു സമുദായസമ്മേളനം അത്യാവശ്യമാണെന്നും അതിലേക്കു ഒരു കാര്യദർശിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതായിരിക്കുമെന്നും." എഴുതിയിരിക്കുന്നതിനെ ഞാൻ മനസ്സിരുത്തി ഒന്നു വായിച്ചു. ആദ്യം നിരാശഭരിതനായി ഭവിച്ചു. എനിക്കു ഈ അവസരം ഒരുണർവ്വ് നൽകി. അപേക്ഷിക്കാതെ തമ്പുരാൻ അനുഗ്രഹിക്കുക ഇല്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് ഈ അവസരത്തിൽ കാര്യദർശിസ്ഥാനലബ്ധിക്കുവേണ്ടി ഒരു സ്ഥാനാർത്ഥിയായി "ചത്താലും പോകയില്ല തിരുവാഴ്ത്താൻ" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ അവിടെയും എനിക്ക് ഒരു എതിരാളിയുണ്ടായി. ദൃഷ്ടിപഥത്തിലും സ്മൃതിപഥത്തിലുമൊന്നായി കണ്ടിട്ടുള്ള സർവ്വ രാജ്യങ്ങളെയും ഒററ വിരലിന്മേൽ കറക്കുവാൻ തക്ക ശേഷിയും, ശേമുഷിയും ഉള്ള ഒരു മനുഷ്യപുംഗവനായിരുന്നു എന്റെ എതിരാളിയെന്നു ഞാൻ 'മനസ്സാ, വാചാ, കർമ്മണാ' അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവസാനം, കളിക്കാരൻ മൊയ്സ്ലീൻ "കളി നിങ്ങൾക്കു; കാശു ഞങ്ങൾക്കു" എന്നു പറഞ്ഞപോലെ, എന്റെ എതിരാളിക്കു കാര്യസിദ്ധിയും, എനിക്കു ഇച്ഛാഭംഗവും ലാഭമായി.

അണ്ടികളഞ്ഞ അണ്ണാനെപ്പോലെ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കണ്ടുനിൽക്കാരായ സ്നേഹിതന്മാരുടെ പരിഹാസമൊഴികൾക്കു ഒരു താളമായി ഭവിച്ചു. എങ്കിലും

"അപേക്ഷയുള്ളോരു ജനത്തിനെല്ലാം
ഉപേക്ഷ കൂടാതെ കൊടുക്കുമീശൻ"

എന്ന തത്വം നല്ലപോലെ പഠനം ചെയ്തിരുന്ന എനിക്കു പരിഹാസങ്ങൾ ധൈര്യവും നല്കുകയാണുണ്ടായത്. കരുണാസമ്പൂർണ്ണനായ ജഗദീശ്വരൻ നിരപരാധിയായ എനിക്കു വീണ്ടും ശരിയായ ഒരവസരം ന

ല്ലി. സുഭഗമായ കലാലയജീവിതകാലത്തു ബാലന്മാർ കേളുവാൻ ചില കാമന്മാരാൽ പ്രബലപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഒരു നൂതനലീലയാണല്ലോ 'വോളി' (Volley) മാനസികമായും കായികമായും ഒരുപോലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നല്കുന്ന ഈ കലാലയം ഈ നൂതനപ്രസ്ഥാനത്തേയും സ്വാഗതമരുളി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "നായനില്ലാകളി വട്ടകളി" എന്ന തത്വം നല്ലപോലെ പഠിച്ചിട്ടുള്ള പാഠശാലാധികാരികൾ ഈ ലീലക്കു ഒരു നായകനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. "വഴി ഒന്നടഞ്ഞാൽ തുറക്കും മറ്റൊന്നു" എന്നു പറഞ്ഞപോലെ ഈ അവസരം എന്റെ ആഗ്രഹപ്രാപ്തിക്കു ഒരു മാർഗ്ഗമായി ഭവിച്ചു. തദവസരം അതിനു വേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചു. ഉത്തമമിത്രങ്ങളെന്നു് മിത്ഥ്യാബോധം നടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രണ്ടു സത്തമന്മാരുടെ അത്യുത്സാഹത്താൽ ഞാനൊരു സ്ഥാനാർത്ഥിയായി. "അന്യഥാ ചിന്തിതം കാര്യം ദൈവമന്യത്ര ചിന്തയേൽ" എന്നതു അക്ഷരംപ്രതി ഈ അവസരത്തിൽ സത്യമായി വെളിപ്പെട്ടു. തിരഞ്ഞെടുപ്പു് കഴിഞ്ഞു.

"ഗമിച്ചീടിന ഭാഗ്യമുള്ള പുരുഷൻ പോകും പ്രദേശങ്ങളിൽ
ചെന്നെത്തുന്ന വിപത്തുമെന്ന വിദുഷാം വാക്കിന്നു ഭോഷ്കാകുമോ"?

ഞങ്ങളുടെ 'സഹായം' പോലും എന്റെ സഹായത്തിനു വന്നില്ലെന്നുള്ള വസ്തുത സാഹസം തന്നെ. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ എനിക്കു വേണ്ടിവന്ന ജനസംഖ്യ ആദ്യത്തെ അക്കമായ ഒന്നില്ലാത്ത ആയിരമായിരുന്നു. ഇപ്രാവശ്യം എനിക്കു അത്ര പരിഭ്രമം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ ചളിയിൽ തന്നെയാണു എന്റെ ഭൂതകാലവും ഞാൻ പയററിട്ടുള്ളതു്. കൂടാതെ, ചുമതല ബോധമില്ലാത്ത ആ രണ്ടു ചപലന്മാരും എന്റെ പരാജയത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാണല്ലോ. ഈ വിധത്തിൽ മൂന്നാമത്തെ പോരാട്ടവും "Zero vote" കൊണ്ടു് അലംകൃതമായി.

ദിനങ്ങൾ ഓരോന്നായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണത നല്കുന്ന ദേശാടനം ആവശ്യമെന്നു ചിലരിൽ കടന്നുകൂടി. "കാര്യം പറഞ്ഞാൽ തിരിഞ്ഞെതിരിക്കണം". എന്നല്ലേ ഒരു പഴമൊഴി. അതുകൊണ്ടു് ഈ അഭിപ്രായത്തെ എവരും പ്രശംസിച്ചു. ഭാരവാഹികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള ഭാരമായി. "ചുക്കില്ലാതെ കഷായമുണ്ടോ?" ഞാനില്ലാതെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുണ്ടോ? ഈ അവസരത്തിലും എന്റെ ശുക്രദശ ഉച്ചസ്ഥാനത്തെ അവലംബിച്ചിട്ടോ മറ്റോ, ആരോ എന്നെ ഒരു ഭാരവാഹിയായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. "കാച്ചുവെള്ളത്തിൽ വീണ പൂച്ച പച്ചവെള്ളം കണ്ടാലും പേടിക്കാതെയിരിക്കുമോ? ഇത്ര നാളും പോരാടിയിട്ടും കിട്ടിയ ഫലം ത്രിശേഷിയല്ലേ എന്നു വിചാരിച്ചു് ഞാൻ സ്വമനസ്സാലെ പിൻവലിഞ്ഞു. അന്നു നിന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷെ കാര്യം കാണാമായിരുന്നു. ആ അവസരം പാഴാക്കിയതോർക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയം തകരുകയാണു്. എന്നാൽ ഇതു കൊണ്ടു കാര്യം അവസാനിച്ചോ? വേറൊരവസരം എനിക്കു കിട്ടിയതു 'Social"നു കമ്മററിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തപ്പോളാണു്. എന്നാൽ ഇതു

അവസരത്തിൽ എന്റെ കഥ കഷ്ടാൽ കഷ്ടതരം തന്നെ. "പട്ടി കുരച്ചാൽ പടി തുറക്കുമോ? ഞാൻ ആശിച്ചാൽ കാര്യം സാധിക്കുമോ?. ആലുവാ മണപ്പുറത്തുവച്ചു കണ്ട പരിചയംപോലും ഓർത്തു, എന്റെ നാമം ഒന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനുപോലും ഒരു സഹൃദയനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്റെ കഥ ഒററമരത്തിലെ കുരങ്ങനെപ്പോലെയായി. ഞാൻ വിഷണ്ണനായി തലതാഴ്ത്തിയിരിക്കേണ്ടിവന്നു.

ഇനി എനിക്കു പറവാനുള്ളതു് ക്ലാസ്സുകളിലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ ഞാൻ പോരാടിയ ധീരപ്പോരാട്ടങ്ങളെപ്പററിയാണു്. ഒന്നാമതായി ഉണ്ടായതു വേദപാഠക്ലാസ്സിൽ വെച്ചു നടന്നതാണു്. ഞാൻ ഏകാകിയായി ക്ലാസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു. വല്ല പുറവശത്തോ മററോ ചെന്നൊരു ആസനം പിടിച്ചാൽ, കൂടെക്കൂടെയുണ്ടാകുന്ന ഗുരുവിന്റെ ചോദ്യങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷനേടാം; പോരെങ്കിൽ ശുദ്ധപവനം നന്നാ ശ്വസിക്കയും ചെയ്യാം. എന്നു കരുതി പുറകിലേക്കു ചെന്നു. "എടുത്തല്ലോ കാള പട്ടരുടെ നേരു്" എന്നു പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ചില കിങ്കരന്മാർ നമ്മളെ അവിടെ നിന്നു പമ്പകടത്തിവിട്ടു. സൊല്ലയില്ലല്ലോ എന്നോർത്തു ഒരാളും ഇല്ലാതെ മുമ്പിൽ കിടന്നിരുന്ന ഒരു വങ്കിന്മേൽ ഞാൻ ആസനസ്ഥനായി. "ഉർവ്വശീ ശാപം ഉപകാരം" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ അതു നമുക്കു ഗുണമായി ഭവിച്ചു. പക്ഷിക്ക് എറിഞ്ഞു പന്ത്രണ്ടു വീണതുപോലെ ഗുരുഭൂതൻ ക്ലാസ്സിൽ വന്നു് എടുത്ത വാക്കു പറഞ്ഞതു "ക്ലാസ്സിലെ മോണിട്ടർ കെ. കെ. ജെ.........ആകുന്നു" എന്നായിരുന്നു. ഹാ! എന്തൊരു ഭാഗ്യോദയം! ഇങ്ങനെ എതിരാളി ഇല്ലാത്ത പോരാട്ടത്തിലെ ജയഭേരി ഞാൻ മുഴക്കി.

പിന്നീടു ക്ലാസ്സോട്ടുക്കും, കണക്കുക്ലാസ്സിലേക്കു പ്രത്യേകിച്ചും ഓരോ മോണിട്ടറന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. അതിലൊന്നിലും ഞാൻ സ്ഥാനാർത്ഥിയായും നിന്നു. ഇവയെല്ലാം സാധാരണ ഭവിക്കാറുള്ളതുപോലെ എനിക്കു ലഭിച്ചതു വെറും ശൂന്യം തന്നെ. "കുറുനരികൾക്കു കുഴികളും, ആകാശത്തിലെ പറവകൾക്കു കൂടുകളുമുണ്ടു്. എന്നാലോ മനുഷ്യപുത്രനു് തലചായ്പാൻ ഇടമില്ല" എന്നു ക്രിസ്തീയവേദം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതുപോലെ എന്റെ എതിരാളികളായി ഭവിച്ച ഓരോരുത്തർക്കും യഥാവിധി ഓരോ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ലഭിക്കുകയും; പാപിയും ബലഹീനനുമായ എനിക്കു നിരാശയിൽ ആണ്ടുപോകുന്നതിനു് ഇടയാകുകയും ചെയ്തു. കാലചക്രഭ്രമണത്തെ വീക്ഷിക്കുക. 'സുഖദുഃഖം മിശ്രമായേ ഭവിപ്പൂ' എന്ന മഹദ്വാക്യം അക്ഷരംപ്രതി അനുഭവപ്പെട്ടല്ലോ. ഈ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം 'ഞാനു കലങ്ങിയോ, ഞാനു കലങ്ങില്ല, പാപ്പാ കലങ്ങിയാലുമുണ്ടാ, കേളൻ കലങ്ങുന്നു.?

ഒടുവിലായി, കായികാഭ്യാസത്തിനു് കുട്ടികളെ തരം തിരിച്ചപ്പോൾ ഓരോ തരത്തിനും ഓരോ നായകൻ ആവശ്യമായിവന്നു. ഇ[illegible] ട്ടൊന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല. ഹിരണ്യനാട്ടിൽ ചെന്നാൽ ഹിരണ്യായ നമഃ

ല്ലേ ഉള്ളൂ" അവിടെ കായികമായ അഭ്യാസനങ്ങളിൽ നായകത്വമുണ്ടോ അവൻ നായകനായി. ഒരു നിശ്ചിതദൂരം ആദ്യമായി ഓടി ജയിക്കുന്ന ആളെ പേരെയാണ് നായകന്മാരാകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചത്. ഞാൻ മാരുതി, ഹനുമാൻ, ഭീമസേനൻ മുതലായവരെ ഭജനതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അവരുടെ പ്രസാദത്താൽ ഞാൻ അഞ്ചാമനായി ജയിച്ചു. ഒരു തരക്കാരുടെ നായകനായി ഭവിച്ചു. ഈവിധം ഒരു വർഷക്കാലങ്ങളോളം ജാതകഫലമോ എന്തോന്നുമാറു ഉദ്യോഗഭ്രമംകൊണ്ട് ഞാൻ പല തിരഞ്ഞെടുപ്പു സമരങ്ങളിലും പങ്കെടുത്തു ധീരധീരം പോരാടി. എൻ്റെകഥ 'Robert Bruce' മഹാരാജാവിനെപ്പോലെ ആറുപ്രാവശ്യവും നിരാശയിലാണ് കലാശിച്ചത്. എന്നിട്ടും ഈർഷ്യുലകനാമനസ്സോടും ധൈര്യമുള്ള വിശ്വാസത്തോടും കൂടി വീണ്ടും വീണ്ടും ഞാൻ പോരാടി. വിജയക്കൊടി എൻ്റെ ശിരസ്സിന് മുകളിൽ മന്ദാനിലനേററു മന്ദം മന്ദം ആടി! എൻ്റെ പോരാട്ടത്തിൽ വിജയം നേടി! ഞാൻ ധന്യരിൽ ധന്യനായി! ഇനി മരമഗതി പ്രാപിച്ചാലെന്താ!!

ശുഭം.